En Kjærlighedsdrøm.

Lystspil i 3 Acter

af

Eugène Scribe.

Personerne:

Dalibon, Grosserer.
Elise, hans Kone
Jeanne Dalibon, hans Søster.
Euryale Desmichels, Fru Dalibons Fætter.
Henry Melfort, Søofficeer.
Gervaise, Fru Dalibons Kammerpige.

Første Act.

(Skuepladsen forestiller en Salon hos Dalibon i Paris. Dør i Baggrunden, Døre paa Siderne. I Forgrunden tilhøire et Bord ved en Kamin, paa Kaminen Taffeluhr, Armstager etc. tilvenstre et mindre Bord, hvorpaa en Skrivepult, et Album, Blyanter etc.

Første Scene.

Jeanne sidder ved Bordet tilhøire. Gervaise staaer ved Siden af hende.

Gervaise. Hvorledes, Frøken! De siger, at Fruen ikke vil forhøie min Løn?

Jeanne. Nei, og deri giver jeg hende fuldkommen Ret, Gervaise, Du er hverken forekommende eller opmærksom i Din Tjeneste.

Gervaise. Det er vel muligt!

Jeanne. Desuden, det gjør mig ondt at jeg maa sige Dig det, denne Regnskabsbog er aldeles ikke i Orden!

Gervaise. Det er muligt! — jeg er saa tankeløs — saa ubetænksom. Ethvert Menneske har sine Feil; men Frøken — min Hengivenhed — —

Jeanne (koldt). Ja vist!

Gervaise. Jeg kunde gaae i Ilden for Dem og Fruen!

Jeanne. Du har forsikkret det saa ofte, at jeg ikke kan tvivle derom! Heldigviis gives der kun sjelden Leilighed til at gaae i Ilden for sit Herskab, hvorimod man hver Dag har Leilighed til at ordne deres Morgen- og Aftentoilet, og gjøre dem en Mængde prosaiske Smaatjenester, men dem glemmer Du bestandig at yde os, ja, opriglig talt, vi ere aldeles uden Kammerpige.

Gervaise. Det nægter jeg ikke, men jeg er Dem af Hjertet saa hengiven — jeg kunde gaae i Døden for Dem!

Jeanne (utaalmodig). Igjen!

Gervaise. De skulde nok erfare det, hvis der ramte en af Dem en Ulykke, hvis De havde en eller anden Hemmelighed, der skulde bevares — — men det har De aldrig!

Jeanne (med et Smiil). Det er maaskee det, der bedrøver Dig. Hør engang, Gervaise, der er Intet, jeg er saa bange for, som for en altfor vidt dreven Iver. Tragt ikke efter at være en vigtig Person, see blot til at være os til Nytte!

Gervaise. Jeg arbeider jo den hele Dag!

Jeanne. Saa er Du vel færdig med min Svigerindes Kjole?

Gervaise (forlegen). Ja, jeg meente Frøken — — —

Jeanne. At Du slet ikke har faaet begyndt paa den.

Gervaise. Nei, endnu ikke.

Jeanne. Og i Eftermiddag tage vi paa Landet!

Gervaise. Gud, Frøken! jeg forsikrer Dem og sværer Dem for — — —

Jeanne. Sværg heller slet ikke, men gaa til Din Arbeide, det er meget bedre. See her er Din Bog, den glemmer Du.

Gervaise (idet hun tager Bogen). Ja, Frøken! (afsides) Saadan En skulde see til at blive gift; man kunde have det saa godt her i Huset, naar hun var vel borte. Ah! der er Herren.

Dalibon (træder ud af Værelset tilvenstre). Vil Du mig Noget?

Gervaise. Nei, Herre! jeg har gjort Regnskab med Frøkenen.

(Hun gaaer ud i Baggrunden).

Anden Scene.

Dalibon. Jeanne.

Dalibon. Men, kjære Jeanne! gjør Du Dig endogsaa den Uleilighed, at gjøre Regnskab med Elises Kammerjomfru?

Jeanne. Ja, hvorfor ikke, Din Kone havde ikke Tid imorges.

Dalibon. Du, som er saa elegant, saa talentfuld, forlader Bøger, Pensler og Din Musik for at hjælpe min Kone med hendes Husholdning! Men jeg har da ogsaa det hyggeligste og behageligste Hjem, man kan

tænke sig, hverken for overdaadigt eller for sparsommeligt, jeg beundrer Dig.

Jeanne. Aa, det er da egentlig ikke Noget at rose mig for; jeg har jo ikke Andet at bestille; det beskjæftiger og morer mig, og jeg glæder mig ved at kunne fritage hende derfor. Og Du gode, skikkelige Mand — —

Dalibon. Lever ret som en Pascha her hos begge mine Koner, for jeg har jo saa godt som to Koner, ikke sandt? Den ene er min Barndomsveninde.

Jeanne. Din Veninde til enhver Tid.

Dalibon. Fornuften i egen Person, men morsom, munter, Viisdom i godt Humeur, og dertil et Venskab — saa sandt — saa levende — saa inderligt — at man undertiden — —

Jeanne. Kunde fristes til at antage mig for Din Kone.

Dalibon. Og den anden — — er saa smuk — saa elskværdig — lader sig tilbede med saamegen Ynde — Naivitet og Ro — —

Jeanne. At man kunde antage hende for Din Søster.

Dalibon. Ja, hvad skal man sige? Elise er god og fortræffelig! men hun er af Naturen rolig — for ikke at sige kold og usølsom.

Jeanne. Troer Du? det er underligt nok. Jeg har tvertimod antaget hende for at have en exalteret og romantisk Charakteer.

Dalibon (bestemt). Nei, deri tager Du aldeles feil!

Jeanne. Ja, jeg vilde endogsaa have tilføiet: lidenskabelig.

Dalibon (som før). Du tager feil, min Kjære! det forstaaer Du Dig ikke paa — vi have nu været gifte i to Aar, — og hun har endnu ikke sagt Du til mig — — som jeg siger, hun er kold, meget kold; det kan jeg bevidne.

Jeanne. Hvad vil Du sige med det?

Dalibon. Ja, Du vil nu neppe kunne forstaae mig, thi jeg er saa langt fra at være urolig derover, at jeg tvertimod som Ægtemand finder en Betryggelse derved; jeg ønsker slet ikke det skulde være anderledes, det er en Garanti, kold og tydig! Hun har aldrig elsket, hun vil aldrig elske Andre end mig. — al den Omhed, hun er i Besiddelse af, skjænker hun mig — hvad vil Du saa forlange mere?

Jeanne (forlegen). Jeg veed ikke — det forekom mig dog — men jeg tager vist feil.

Dalibon. Ja! i den Henseende er jeg ganske uden Bekymring, men jeg har en anden, som idelig forfølger mig!

Jeanne. Og hvad er det for en Bekymring?

Dalibon. Det er Din Vedholdenhed i at afslaae ethvert Parti, kort sagt — Din Beslutning, aldrig at ville gifte Dig.

Jeanne (leende). Og hvorfor skulde jeg gifte mig?

Dalibon. Ja, see det er nu et Svar, som jeg ikke forstaaer, af en Pige som Du, saa klog, saa fornuftig —

Jeanne (tager Dalibons Haand). Du vil altsaa af med mig?

Dalibon. Nei! men sæt det Tilfælde, at jeg, Din Broder, der er meget ældre end Du — forlod Dig, hvor let kan man ikke blive ramt af en eller anden Ulykke, man lever nutildags saa hurtigt, et reent Jernbaneliv — og sæt nu, at jeg kom ud af Skinnerne — jeg ønsker idetmindste at efterlade Dig Mand og Børn — et godt Huus, Mage til mit.

Jeanne. Men naar Dit nu er mig nok og erstatter mig Alt!

Dalibon. Det er umuligt! Du er ung, indtagende, har en net lille Formue, en 15—18000 Livres i Rente.

Jeanne. Bah! Fader har kun efterladt mig 12.

Dalibon (vred). Vil Du nu ogsaa strides med mig om mit Regnskab som Formynder?

Jeanne. Nei, nei vist ikke, kjære Broder!

Dalibon. Ja, det skulde slet ikke forundre mig, Du er istand til Alt! Du har i den sidste Tid foresat Dig, at gjøre mig imod paa alle Maader! Jo mere jeg giver tilkjende, at jeg ønsker at see Dig gjøre et Parti, jo mere haardnakket paastaaer Du, at Du ikke vil gifte Dig. Naar jeg blot nævner en Frier, gjør Du ham strax latterlig eller fatter Afsky for ham — og Den, jeg aabenlyst vilde skjænke min Protection, kunde ganske sikkert gjøre Regning paa en Kurv.

Jeanne. Hvilket Indfald!

Dalibon. Nuvel! hvad har Du da at udsætte paa min Ven Dujardin? — Horace Dujardin — en anseet Vexelmægler — der baade har Forstand og Kundskaber — og som er deelagtig i vore største Entrepriser?

Jeanne. At han har altfor Meget at tage vare, til at bryde sig om sin Kone.

Dalibon. Nu, og Euryale Desmichels — Elises Fætter — en elskværdig ung Mand — elegant — med 30,000 Livres i Rente — hvad har Du at indvende mod ham?

Jeanne. At han slet ikke tager sig Noget for! — det vil igjen give hans Kone altfor Meget at bestille.

Dalibon. Nei, tilstaae heller, at Du forud har besluttet at give hvemsomhelst, der melder sig — en Kurv. Lad os engang høre, er det en urokkelig Beslutning? Følger Du et bestemt System?

Jeanne. Paa ingen Maade, men det er nu engang min Lyst. Verden har en underlig Forestilling om gamle Jomfruer — det er nu efter min Mening den behageligste og letteste Maade at leve paa. For det Første, er hun fri for alle huslige Sorger, hun er ikke udsat for en streng Herres Luner, Jalousi eller Tyranni, ikke nødsaget til — for Husfreds Skyld — at forlige sig med sin kjære

Ægtehalvdeels Charakteer og Feil. Fri og uafhængig skylder hun Ingen Regnskab for sine Handlinger, sine Tanker eller sine Hemmeligheder — dersom hun da har nogen.

Dalibon. Hvad vil Du sige med det?

Jeanne. Nu, og for mit eget Vedkommende, saa er jeg Herre over min Formue og min Tid, hvor meget Godt kan jeg ikke gjøre, uden at behøve at bede min Mand om Tilladelse dertil. Og saa behøver jeg aldrig at forlade Dig — jeg bliver hos Din Kone som hendes Veninde, og hos Dine Børn, som jeg skal passe og opdrage, det ene efter det andet, Børn, der ikke have kostet mig det allermindste, og som skulle være mine egne, som skulle ære — og elske Tante Jeanne — for seer Du, en gammel, ugift Tante er Familiens Forsyn, naar hun er god og holder af sin Omgivelse — jeg skal kjæle for Dine Børn, naar de have været artige, — lægge et godt Ord ind for dem, naar de have været uartige — og senere, naar de blive Voxne, skal jeg være deres Fortrolige, og i Smug betale mine Nevøers Gjæld — og saa skal jeg udstyre mine Niecer, ja — maaskee endogsaa deres Døttre — for en gammel Jomfru døer aldrig! Og naar jeg saa endelig bliver træt af Livet — indsætter jeg dem Alle i mit Testamente — for endnu at blive velsignet af dem efter min Død — Siig mig nu oprigtigt, om Du kjender en behageligere Existens?

Dalibon. Al Din Tale har kun tjent til at forøge min Sorg — hvilken fortræffelig Kone vilde Du ikke blive! — og saa gaaer Du hen og sværger, Du vil være en gammel Jomfru! —

Jeanne. Ja, det er nu engang min Beslutning, og den staaer saa fast, som om al Verdens Notarer havde været tilstede for at bekræfte den. Lad os altsaa ikke tale mere derom.

Dalibon. Du hader altsaa Mændene?

Jeanne. Paa ingen Maade! — der er nu for det Første En — Du kjender ham (tager hans Haand), som jeg elsker over Alt Andet i Verden.

Dalibon. Ja mig — — men de Andre? Hvor er det muligt, at Du ikke skulde have truffet en Eneste, der forekom Dig værdig til at gjøre en Undtagelse, og som Du vilde foretrække.

Jeanne. Det har jeg heller ikke sagt — thi — jeg vil ikke skjule Noget for Dig — jeg har truffet paa En, — ved en reen Hændelse, hvis personlige Fortrin, hvis Mod — men især, hvis Oprigtighed og Naturlighed behagede mig meget.

Dalibon (hurtig). Nei virkelig!

Jeanne. Det var en Charakteer, som passer for mig — og dersom jeg skulde gifte mig — saa troer jeg — det skulde være med ham.

Dalibon. Nu ja, hvorfor ikke? hvem er han? hvor er han? hvilke Forhindringer er der?

Jeanne. En meget stor. For det Første han var fri — og beilede dog ikke — dernæst er han reist bort — og jeg har ikke seet ham siden — ikke senere hørt tale om ham — og som det altid gaaer — naar man for Alvor vil en Ting — jeg har glemt ham!

Dalibon. Det er altsaa længe siden?

Jeanne. Aa ja!

Dalibon. Og Du har aldrig tidligere omtalt det for mig.

Jeanne. Nei! det skulde jeg vel vogte mig for. Naar man vil glemme Folk, taler man ikke om dem.

Dalibon. Og Du tænker ikke mere paa ham — slet ikke — aldeles ikke?

Jeanne. Det seer Du jo — siden jeg taler om ham. Jeg tænker paa Dig, paa Din Kone, som ikke alene er bleven mig en Søster, men min bedste Veninde.

Dalibon. Ja, Gud skee Lov, hun baade elsker og agter Dig —

Jeanne. Det haaber jeg!

Dalibon. Hun siger Dig Alt — —

Jeanne (ryster smilende paa Hovedet). Et Fruentimmer siger aldrig Alt.

Dalibon. Undtagen til sin Mand?

Jeanne. Ikke engang til ham.

Dalibon. Saa har Du Ret i, at det ikke er Umagen værd, at tage sig en Mand. Men see, der kommer min Kones Fætter!

Jeanne (sætter sig ved Bordet tilvenstre). Hr. Euryale Desmichels.

Tredie Scene.

Euryale. Dalibon. Jeanne.

Euryale. God Morgen, Fætter! God Morgen, Frøken Jeanne — jeg kommer fra Chatons, Bougivals og Marlys Bredder; paa Tilbageveien roede vi forbi Cap Suresnes og have undersøgt Grundene ved Sevres.

Dalibon. Du er endnu bestandig Sømand?

Euryale. Ja, med Begeistring — jeg bilder mig endogsaa ind at have opdaget hidtil ukjendte Steder — paa Høiderne af St. Ouen Oen — en lille Ø med steile Klipper og en Mængde Fiskere!

Dalibon. Hvis Medestænger Du er ubarmhjertig nok til at forstyrre?

Euryale. Ja, saadan er jeg nu engang. Om Formiddagen er jeg Sørøver! om Aftenen i Salonerne, hvor jeg hos Damerne nedlægger Baadshagen og Aarerne, og ifører mig Glacé-Handsker og en elegant Tournure.

Jeanne. Jean Bart i Versailles.

Euryale. Ja, min Frøken; men imorges var der en Tanke, der udelukkende beskjæftigede mig ombord paa min Yacht, min Jolle, mit Skib, hvad jeg nu skal kalde den. (Afsides) Hun tier! (Sagte til Dalibon) Du har

jo paataget Dig at frie for mig? hvad bringer Du mig for Efterretninger?

Dalibon (ligeledes). Daarlige — for en Sømand — vi have lidt Skibbrud.

Euryale. Ah! Bah!

Dalibon. Hun har megen Agtelse for Dig — hun finder Dig elskværdig, morsom, charmant — —

Euryale. Sagde jeg Dig det ikke nok!

Dalibon. Men hun vil ikke gifte sig, hun er ubønhørlig — som et Skjær — det er nu hendes Idee!

Euryale. Aa, hun betænker sig nok — Qvinden er foranderlig som Bølgen — det bliver min Sag, det afskrækker mig ikke. Og Din Kone, Cousine Elise, har hun talt min Sag?

Dalibon. Ja iaftes, i en heel Time, med en Iver og en Varme — — —

Euryale. Den kjære Cousine — jeg længes ret efter at takke hende, og med det Samme sige hende Farvel, da jeg netop nu skal forlade Paris; jeg tager bort med Extratoget! Jeg har aldrig seet Havet, ja Du skulde ikke tro det, jeg — en Sømand! — paa Mandag reiser jeg til Brest!

Dalibon. Min Kones Hjemstavn!

Euryale. Man taler om et prægtigt Skib, „Bucentauren", der skal løbe af Stabelen en af Dagene, og da jeg forstaaer mig paa Skibsconstruction — — (Til Dalibon) Du har ikke seet Jagten „Skif" paa Skibsværftet i Amiens? Den er bygget efter min Tegning! Dersom De, min Frøken, vilde værdiges at komme ombord i den, vil Kapitainen føle sig stolt ved at modtage Dem.

Jeanne. De er altsaa en forklædt Sørøver, Hr. Euryale? med Dolk og Entreøxe ved Beltet?

Euryale. Nei, min Frøken, vi unge Mennesker af god Tone, gjøre vore nautiske Lystfarter paa venetiansk, skjødesløst henstrakt paa min Roerbænk lader jeg mig vugge af en sagte Brise, idet jeg nynner:

Lad Baaden sagte glide,
Som flutter min Elskte ind!

Jeanne. Altfor artig! men medens De seiler, Hr. Euryale, hvorledes gaaer det saa med Deres Forretninger?

Euryale. Forretninger! Fy! — jeg har ingen Forretninger! det er borgerligt.

Dalibon. Hvad behager, jeg tillader mig at gjøre Dig opmærksom paa — —

Euryale. Det nytter ikke, kjære Fætter, Du træffer mig ikke! tal til mig om dolce far niente tilsøes og tillands! det er god Tone, det er distinguert, det er Faubourg St. Germain. Med Undtagelse af min Familie, antager alle Mennesker mig for adelig, og dersom der ikke var udkommen en ny Lov om Titler, vilde jeg lade sætte en Vicomte-Krone paa mine Visitkort, og ikke et Menneske vilde undre sig derover! Det er klart, jeg er rig, jeg har 30,000 Livres i Rente, og Ingenting at bestille fra Morgen til Aften.

Dalibon (til Jeanne). Og dog er han altid beskjæftiget. Denne vilde Søhelt er alle skjønne Damers Ridder — fornemmelig Din og Elises. Han besørger alle Eders Commissioner og Indkjøb.

Euryale. Det er sandt, Cavaliere servente, bestandig paa venetiansk, det er en Genre, som jeg vil indføre i Paris!

Dalibon (seer ud tilhøire). Ah! der kommer min Kone — hvor hun er smuk i denne Morgendragt.

Fjerde Scene.

Euryale. Dalibon. Elise. Jeanne.

Elise (træder ind med en Bog i Haanden, hvori hun læser med Opmærksomhed, hun seer op og bemærker Dalibon; — idet hun gaaer hen til ham). Ah! God Morgen, min Ven! (Vender sig om og kaster Bogen paa Bordet tilhøire). God Morgen, Jeanne — God Morgen, Fætter — hvor Du kommer tidligt!

Jeanne. Det er snarere Dig — som vaagner meget silde!

Elise. Ja, hvad der er værre — jeg har længe været vaagen, og ligget og læst paa Sengen —

Jeanne (hurtig). Hvad læste Du?

Elise. En Bog, jeg har taget i min Mands Bibliothek, uden at see efter hvad det var.

Euryale (læser Titelen). Dante —

Jeanne. Ih Gud forbarme sig!

Euryale. Dante — den har jeg aldrig læst — det er underligt, jeg, som dog læser alt muligt — det er paa Vers — troer jeg — det var da Pokkers lange Vers.

Dalibon. Det er Dantes Helvede!

Euryale. Læse Vers, ja, det er et Helvedes Arbeide, nei, jeg holder mig til Prosaen. (Til Elise) Kjære Cousine, De har igaar talt mit Forsvar — jeg veed det, og kommer for at takke Dem derfor.

Elise (med et Blik paa Jeanne). Jeg har ikke ganske opgivet Haabet om at omvende hende.

Euryale. Jeg ikke heller, og jeg har isinde at sige hende med en Sømands Oprigtighed, at man ikke udelukkende kan hellige sig til Dianas og Vestas Dyrkelse — i et Aarhundrede, der er saa oplyst — baade ved Gas — og ved Civilisation — (skifter pludselig Tone) Jeg kommer for at modtage Deres og Frøken Jeannes Befalinger — jeg reiser til Oceanet.

Elise. Nei virkelig?

Euryale. Jeg løber, eller rettere sagt, jeg lader „Bucentauren" løbe af Stabelen!

Elise. Naar?

Euryale. Iovermorgen. Apropos, Cousine, De er jo fra Brest og vil altsaa kunne

give mig Anbefalingsbreve med til de Søfolk, De har i Deres Bekjendtskab?

Elise. Gjerne, men paa det Vilkaar, at De imorgen kommer selv og henter dem ude paa vort Landsted.

Dalibon. Ja, og for at sige os Farvel.

Elise (til Euryale). Min Parasol og min Visite trænge til at gjøres istand, og jeg skal have Parfümerier fra Lubin. Jeg skal give Dem en Liste, saa kan de bestille det idag, og bringe det med imorgen.

Euryale. De kan være ganske rolig, det skal blive besørget Altsammen.

Dalibon (sagte idet han holder ham tilbage). Jeg har ogsaa et Ærinde til Dig — et hemmeligt og vigtigt Indkjøb — men jeg kan ikke tale derom, hverken i min Kones — eller i min Søsters Nærværelse.

Euryale (ondskabsfuld). See, see, see!

Dalibon. Kom igjen — Kl. 4 — efter Børsen — og forinden vi tage paa Landet.

Euryale. Det er en Aftale! — Og De, Frøken Jeanne, har De ingen Commissioner at lade mig besørge?

Jeanne. Jo, det er sandt, jeg skulde have nogle bonbons til min lille Neveu fra Boissier eller Goache.

Euryale (til Dalibon). Sagde jeg Dig det ikke nok, jeg er et nyttigt Menneske, man kan aldeles ikke undvære mig. (Høit). Mine Damer, à revoir! (Syngende)

Lad Baaden sagte glide,
Som fører min Kjærlighed.

(Gaaer ud i Baggrunden).

Femte Scene.

Dalibon. Elise. Jeanne.

Dalibon. Fortræffeligt! Euryale har sine Forretninger — jeg vil gaae til mine — jeg gaaer paa Contoiret.

Jeanne (sagte til Elise). Din Mand befandt sig ikke vel imorges.

Elise (løber hen til Dalibon). Har Du ikke været vel? har Du været syg? er det virkelig sandt?

Dalibon. Aa, det var et ubetydeligt Ildebefindende — lidt Hovedpine —

Elise. Jeg er ret vred paa mig selv, fordi jeg stod saa silde op — det skal aldrig oftere skee.

Dalibon. Tak — jeg lider ikke mere — jeg forsikkrer Eder —

Elise. Er det rigtig sandt?

Dalibon (peger paa Jeanne). Hun har cureret mig. (Han kysser Elise paa Panden, og gaaer ud tilvenstre. Jeanne følger ham).

Sjette Scene.

Elise, senere Jeanne.

(Elise nærmer sig Bordet tilhøire, og lægger Haanden paa en Fjeder, som hun er i Begreb med at trykke paa da hun seer Jeanne træde ind, hun standser, tager paany den Bog, hun har bragt med sig, og giver sig til at læse. Jeanne har fulgt alle hendes Bevægelser, og kommer hen til hende).

Jeanne. Elise — min søde Elise — generer jeg Dig?

Elise. Hvor falder Du paa det? Du, min Søster — min sande Veninde — min eneste Veninde —

Jeanne. Ja — men en Veninde fortæller man Alt — man lader hende ikke gjætte.

Elise (hurtig). Hvad? — hvad har Du gjættet?

Jeanne. Intet, der kan gjøre Dig urolig — eller bringe Dig til at rødme! Du er en sød, fortræffelig Kone (Elise trykker hendes Haand). Men, for at gjøre en Begyndelse med Pauline i Polyeuchte, som vi læste sammen forleden — der er mange fortræffelige Koner, der ikke elske deres Mænd.

Elise (hurtig). Hvad siger Du!

Jeanne. Nu, det er jo Noget, man ikke er Herre over! (Med Godhed) Hør, min søde Elise, Du skal ikke svare mig, hvis Du ikke har Lyst, men tillad mig et Spørgsmaal: Hvorfor lukker Du Dig saa ofte inde — i dette Værelse — hvorfor var Du igaar — og hvorfor var Du endnu for et Øieblik siden saa bevæget?

Elise. Det var Intet — det forsikkrer jeg Dig.

Jeanne. Saa skal jeg sige Dig hvorfor. Da jeg igaar kom herind, stod Du ved denne lille Pult (gaaer over paa høire Side) som har tilhørt Tante Gertrude — Du lukkede en Skuffe hurtigt, og jeg hørte Lyden af en Fjeder, som maa være her — (hun lægger Haanden paa den Fjeder, Elise var i Begreb med at trykke paa).

Elise. Jeanne!

Jeanne. Jeg kjender denne Fjeder — og til Beviis derpaa — see her, nu er den aabnet (hun har trykket paa Fjederen, og en Skuffe er bleven aabnet ud imod Publikum).

Elise. Min Gud, hvor jeg har været uforsigtig!

Jeanne (med Blidhed). Vær rolig! Dine Hemmeligheder ere bedre bevarede her (hun peger paa sit Hjerte) end der (peger paa Skuffen).

Elise. Jeanne! O, see der, læs, læs, jeg beder Dig, for at Du ikke skal faae slette Tanker om mig!

Jeanne (idet hun løser Pakken og gjennemløber Brevene). Damebreve?

Elise. Ja, Damebreve!

Jeanne. Alle, den samme Haandskrift?

Elise. Ja — alle —

Jeanne. Og i dem alle er der kun Tale om en ung Mand — en smuk ung Mand, hendes Broder?

Elise. Ja!

Jeanne. Den sidste Convolut har sort Segl — og indeholder en Ring og en Haarlok — udentvivl er det den unge smukke Mands?

Elise. Jeg skal fortælle Dig Alt.

Jeanne. Nuvel! (Elise lukker Døren tilvenstre iaas, Jeanne lukker Døren i Baggrunden, og sætter sig derpaa tilvenstre ved Siden af Elise). Lad os da høre — fat Mod!

Elise. Du har ofte hørt mig omtale Amelie Melfort, min Veninde fra Klosteret.

Jeanne. Og som døde for to eller tre Aar siden.

Elise (med et Suk). Tre Aar! Et Hjerte som Guld — en glødende Sjæl!

Jeanne. Og ikke sund Menneskeforstand — Nu da — —

Elise. Nu vel! en Kostskole er det Sted, hvor der skrives de fleste Romaner! Enhver skriver sin! — Vor — vi vare fjorten Aar gamle — bestod i, vi aldrig vilde forlade hinanden og blive Søstre! for at iværksætte dette, havde Amelie en Plan — et Luftkastel — den nemlig, at jeg skulde gifte mig med hendes Broder, Henri Melfort, der var Søcadet og et meget smukt Menneske; vi talte hele Ugen om ham, — ja endogsaa om Søndagen, paa hvilken Dag han i Almindelighed kom for at besøge sin Søster.

Jeanne. Og hvad sagde han saa til Dig?

Elise. Han talte meget kjærligt med sin Søster — til mig — — sagde han Intet! der var altid saa mange nysgjerrige Lærerinder tilstede i Talesværelset, og de hørte Alt.

Jeanne. Og deri gjorde de fuldkommen Ret!

Elise. En Søndag — kom han ikke — han havde faaet Ordre fra Marineministeren til øieblikkelig at begive sig ombord paa et Skib, der skulde seile Jorden rundt! det var en stor Sorg — — næste Aar bragte en endnu større — Amelie og jeg forlode Klosteret, vi kunde altsaa ikke mere tale om ham — om Henri — men vi skreve til hinanden — disse Breve ere fra hende — jeg har gjemt dem alle. — Hun skrev mig til — Du kan selv læse — at hendes Broder tilbad mig, at han kun tænkte paa at udmærke sig, at avancere og blive Admiral, for at vende tilbage og ægte mig. — Siden den Tid har Henris Billede ikke forladt mig! men ak, jeg mistede Amelie! I hendes sidste Brev — det Du nylig læste, sender hun mig, i Forudfølelsen af sin Død, en Ring og en Haarlok, som hun havde faaet af sin Broder — hun paalægger mig, at elske og agte Henri — for altid at tale med ham om hende.

Jeanne. Hvilken Phantasi! Og Din Mand, der vil paastaa at Du er kold og rolig!

Elise. Jeg!

Jeanne. At Du er ufølsom — —

Elise. Ak, Du havde ikke talt saaledes, dersom Du havde været Vidne til min Sorg den Dag, da jeg læste i en Avis — at Hr. Melfort, en udmærket Søofficeer, nylig var død i England.

Jeanne (aander lettere). Ah! han er død! Nu er jeg ikke mere saa bange!

Elise (fortørnet). Fy! hvilket slet Hjerte! hvor det er stygt af Dig!

Jeanne (levende). Nei — nei, det stakkels unge Menneske, min Gud, jeg beklager ham — og Dig ogsaa, jeg seer Din Fortvivlelse!

Elise. Den vil Du aldrig kunne fatte! hidtil elskede jeg ham maadeholdent, fornuftigt —

Jeanne. Troer Du?

Elise. Fra den Dag, gav jeg mig til at begræde ham, tilbede ham.

Jeanne (hurtigt). Men nu haaber jeg, det kun er en Drøm — en Drøm, som hver Dag vil bidrage til at udslette?

Elise. Ja — naar Intet erindrer mig om ham! som imorges for Exempel — denne rørende Episode om Franciska di Rimini — disse to Elskende, der saa unge, saa smukke, med taarefyldte Øine, læse en Side fuld af Taarer — en Kjærlighedsscene — see op, deres Øine mødes — og Bogen falder dem ud af Haanden.

Jeanne. Men hvad tænker Du paa —

Elise. Den Dag, siger Dante, læste de ikke mere.

Jeanne. Og Ægtemanden, der senere overrasker dem?

Elise (drømmende). Ja, hvad gjør det!

Jeanne. Som dræber dem?

Elise (som før). De elskede hinanden — de havde faaet det udtalt! (reiser sig med Begeistring) og for en saadan Priis —

Jeanne (griber hendes Haand). Ulykkelige! om man hørte Dig!

Elise. Hvad! hvad har jeg sagt.

Jeanne. Du har en Mand — en god Mand — som elsker Dig — kun Dig — som skjænker Dig alle sine Tanker, og Du skjænker Dine til en Anden — det er ikke Ret, det er stygt af Dig.

Elise. Men — men naar denne Anden er død!

Jeanne. Saa er det dog Uret mod Din Mand.

Elise (høiere og utaalmodig). Men siden han er død!

Jeanne. Saa meget mere gjør Du Uret! Dersom han levede, saa vilde hans Feil eller hans Latterligheder, thi Enhver har sine, de vilde kjæmpe paa vor Side, og bidrage til Din Helbredelse, men død — der er Partierne ikke lige — han bliver Fuldkommenheden selv, Alt samler sig om ham som en Glorie, Sorgens Poesi ødelægger Ægtemanden, der kun er Prosa.

Elise. Min kjære Jeanne, jeg sværger Dig til, det er ikke Tilfældet.

Jeanne. Tante Gertrude, og hun talede maaskee af Erfaring, thi man siger, at hun ogsaa engang har været meget smuk og lidt coquet, har ofte sagt til mig: „Barn,

vogt Dig for Kjærligheden og dens Drømme, i Afstand eller (peger paa Brevene) ved Læsning virker den berusende, men i Virkeligheden er det kun en indbildt Lykke, som man betaler med sin Ro, sit Rygte og sin huuslige Lykke, ja, meget ofte lærer man endogsaa ved en nøiere Prøve" — det er bestandig Tante Gertrude, der taler — „at Elskeren, der var saa dyr, ikke er saameget værd som en Ægtemand, der ikke har kostet Dig Noget."

Elise. Men, kjære Jeanne — —

Jeanne. See selv, hvilke Farer Du udsætter Dig for af Kjærlighed til en Afdød? Det er altid ved Breve, man udsætter sig for Fare, sagde Tante Gertrude, og dersom et eneste af disse faldt i Din Mands Hænder —

Elise. Et Brev fra en Dame — —

Jeanne. Disse Breve, denne Ring og denne Haarlok, ere alle tilsammen Beviser for, at Du tidligere har elsket en Anden, og Mændene fordre altid, at man kun skal have elsket dem alene. De afsky deres Forgængere, ligesom Kongerne hade deres Efterfølgere. Endnu imorges — her i dette Værelse — yttrede min Broder, da han i sin blinde Kjærlighed omtalte Dig — „jeg bryder mig ikke om hendes Kulde — naar hun blot skjænker mig al den Kjærlighed hun kan skjænke — dersom hun aldrig har elsket — og kun vil elske mig!

Elise. Himmel!

Jeanne. Dersom han nu blev overbeviist om det Modsatte, saa vilde Du see Mistro, Uro og Skinsyge træde istedetfor Omhed, Ro og Tilfredshed. Dit Huus, der hidtil var et Paradiis, vilde blive Dig et Helvede, Din Mand vilde blive Dig forhadt, Dit Barn blive Dig ligegyldigt.

Elise. O, aldrig, aldrig!

Jeanne. Begyndelsen er allerede gjort; medens Du læste Dante, gik jeg imorges ind i Din lille Drengs Værelse og tog ham op, — jeg klædte ham paa — jeg fik hans første Kys — —

Elise. Ah!

Jeanne. Ja, det har jeg berøvet Dig — see her, kjære Elise, her giver jeg Dig det igjen (hun kysser hende).

Elise. Jeanne — min gode Engel, vaag over mig — raad mig hvad jeg skal gjøre?

Jeanne. Du skal tage energiske Forholdsregler. Naar Saaret er farligt, maa man dristig anvende Staal og Ild (hun tager en Svovlstik). Vi lidt, bi lidt, det skal snart være gjort!

Elise. Hvad gjør Du?

Jeanne. Jeg holder Autodafé — afsted med alle disse Papirer.

Elise. Som jeg gjennemlæser hver Dag!

Jeanne. Saameget desto bedre, saa maa Du jo kunne dem udenad.

Elise (lidenskabelig). O nei — Jeanne — forlang det ikke — det er som —

Jeanne. Som om jeg brændte Dig selv!

Elise (ude af sig selv). Ja — —

Jeanne. Nu vel, gjør som Malabarernes Enker, viig ikke tilbage for et Offer, som — naar Alt kommer til Alt, slet ikke er saa stort. Hvad er det, der gaaer tabt? Phraser som f. Ex. „Man kan bryde de jordiske Baand, men ikke Sjælenes, Sympathiens, der forener os". (Hun antænder Brevet ved Lyset og kaster det ind i Kaminen). Vi stikke Ild paa Sympathien, see hvor den brænder. — Og denne „Jeg aabner mit Vindue for at skrive Dig til — det er Midnat — og Maanen betroer det gamle Egetræ sin store melankolske Hemmelighed" (kaster Brevet i Ilden). I Kakkelovnen med Maanen og det gamle Egetræ.

Elise. Men det er en Phrase af Chateaubriand!

Jeanne. Og jeg fælder Dødsdom derover; han er Hovedet for den Skole! — Ah! — jeg havde nær glemt denne Haarlok (hun kaster den i Ilden).

Elise. Ulykkelige! hvad har Du gjort!

Jeanne. Brændt den til Aske! hvad denne Ring angaaer —

Elise. Den kan Du ikke brænde!

Jeanne. Nei, desværre.

Elise (vil tage den). Tillad da mig —

Jeanne (holder hende tilbage). At bære den? husk paa Din Mands Ring, Pladsen er allerede optagen —

Dalibon (udenfor Døren i Baggrunden). Hvad for noget, ere I lukkede inde?

Elise (angst). Det er min Mand!

Dalibon. Saa luk dog op!

Jeanne. Umuligt!

Dalibon (bestandig udenfor). Og hvorfor ikke?

Elise. Fordi — fordi — jeg prøver en Kjole —

Dalibon. Derfor kan jeg da gjerne komme ind!

Elise. Vist ikke, min Herre, vent lidt.

Jeanne (som imidlertid har kastet alle Brevene i Kaminen). Seer Du, hvorledes man imod sin Villie nødes til at lyve?

Elise. Jeg skjælver (til Jeanne) Er der flere?

Jeanne (seer ind i Kaminen). Kun to — som døende kaste det sidste Skin — see her, nu kan Du lukke op!

Elise (synker ned i en Lænestol tilvenstre). Jeg kan ikke mere!

Jeanne (betragter hende med Medlidenhed). Og hun trænger til store Passioner! (hun lukker Døren tilvenstre og Døren i Baggrunden op). Der er Ingen — han er bleven kjed af at vente!

Elise. Saameget destobedre! jeg aander atter! jeg vil ogsaa hellere ikke see ham i dette Dieblik (bemærker Dalibon, der kommer tilsyne i Baggrunden). Nei, der er han! —

Syvende Scene.

Elise (sidder tilvenstre). **Jeanne** (staaer ved Siden af hende). **Dalibon** (træder ind fra Baggrunden).

Dalibon (gnaven). Endelig! det var da en Lykke! (Han gaaer hen mod Kaminen, søger bagved Armstagerne, under Uhret etc.).

Elise (sagte til Jeanne). Hvad mon han vil?

Jeanne. Jeg veed ikke.

Elise (som før). Mon han skulde have fattet Mistanke. (Seer ham standse ved Skuffen) Ah! — Skuffen! —

Jeanne (sagte). Som jeg har glemt at lukke!

Dalibon (betragter den nøie). See, see, den kiendte jeg ikke.

Jeanne (sagte til Elise). Seer Du, hvis vi nu ikke havde ødelagt Brevene.

Elise. Saa vidste han Alt!

Jeanne. Nu er der ingen Fare mere!

Elise. Ligemeget! jeg er dog ikke rolig — han har fattet Mistanke!

Dalibon (efter at have lukket Skuffen og seet sig om tilhøire og tilvenstre gaaer han hen til Elise og betragter hende i nogen Tid. Elise slaaer Øinene forlegent ned). Hvor Du seer daarlig ud!

Elise. Jeg har en skrækkelig Hovedpine.

Dalibon. Her lugter brændt! (Jeanne og Elise vexle urolige Blikke). Hvad er det, I have brændt? — Papiir — maaskee netop det, jeg søger!

Jeanne (reiser sig og gaaer utaalmodig hen til ham). Hvad er det da, Du søger efter?

Dalibon. Efter Avisen! (Jeanne leer). Den er ikke i mit Værelse, og jeg vilde læse den — (til Jeanne) ja, det er da ikke Noget at le af, det er mit Alvor, hvorover leer Du?

Jeanne. Jeg leer — fordi den ligger der i min Pult.

Elise (giver den til Jeanne, som atter rækker den til Dalibon). Ja her er den.

Jeanne. Jeg havde taget den for at læse Feuilletonen.

Dalibon. Der er ingen.

Jeanne. Netop derfor —

Dalibon. Hvad mener Du? netop derfor?

Jeanne. Læste jeg den ikke.

Dalibon. Ah!

Jeanne. Og hvad vil Du med Avisen?

Dalibon (gjør Tegn til hende). Saa ti dog stille! (Afsides idet han fører hende hen paa høire Side, medens Elise sidder tilvenstre med Hovedet støttet til Haanden og drømmer). Det vedkommer en Present, jeg vil gjøre min Kone, vort Landsted i Lagny mishager hende — det er gammeldags og altfor indskrænket — der er heller intet Værelse til Din Mand (Jeanne gjør en Bevægelse) hvis Du skulde faae isinde at betænke Dig — der er saagodtsom ingen Have til Stedet. — Nei, jeg har et andet i Kikkerten, en ganske charmant, moderne Villa, med en Schweitzerhytte midt i Lystskoven, den skal være til Dig.

Jeanne. Nei virkelig!

Dalibon. Tal blot ikke saa høit!

Jeanne. Men det maa være dyrt?

Dalibon. Jeg har iaar lagt 60,000 Frcs. tilside, som jeg har bestemt til Fornøielser, og min Fornøielse er — at være behagelig for min Kone!

Jeanne (med et Blik paa Elise). O Broder! hvor Du er god!

Dalibon (muntert). Men da min Kjerlighed ikke udelukker en fornuftig Sparsommelighed, vilde jeg gjerne sælge det gamle Landsted, før jeg kjøbte et nyt.

Jeanne. Det er meget fornuftigt.

Dalibon. Jeg har derfor givet Ordre til min Notar, at sætte det til Auction, og denne Auction averteres i alle Aviser, og jeg vilde nu see, om det staaer indrykket i vor Avis (løber Avisen igjennem). Ah! der staaer det med store Bogstaver. (læser.) „Et smukt Landsted er tilsalgs, det ligger i Lagny, Stor-Gaden Nr. 9"; det er godt, det falder i Øinene.

Elise (afsides). Hvad mon det er, De hviske om?

Dalibon. Men for Alting, ikke et Ord til Elise — det er endnu ikke afgjort, der er saa mange Formaliteter at iagttage.

Jeanne. Du kan være ganske rolig. (Hun gaaer hen til Elise, Dalibon sætter sig i Lænestolen tilhøire, og udfolder Avisen).

Elise (sagte til Jeanne). Hvad er det? Hvad er der paafærde?

Jeanne. Vær blot rolig — jeg skal nok fortælle Dig det.

Dalibon (læser). „Blandinger" — „Jurylisten" — nei Tak! Endnu en Ulykke med Crinoliner — en Dame er brændt, — to Damer — en heel Ildebrand af Damer — hm, det omvender dem dog ikke. — „En udmærket Søofficeer, som længe har været fraværende, og hvis Død endogsaa tidligere har været anmældt i dette Blad, Hr. Henri Melfort, er for ganske nylig atter traadt ind i Marinens Tjeneste".

Elise (med et qvalt Skrig). Ah!

Dalibon. Nu kommer hun til sig selv. Du befinder Dig bedre, ikke sandt? Ikke destomindre er det ikke naturligt. Jeg løber ind til vor Nabo, Lægen, naar jeg gaaer ad den lille Trappe, er jeg strax ved hans Kabinet, jeg bringer ham med tilbage. (til Jeanne). Gaa ikke fra hende. (Han løber ud tilvenstre).

Ottende Scene.

Elise. **Jeanne.**

Jeanne. Elise, Elise! Kom dog til Dig selv!

Elise (kommer lidt efter lidt til sig selv). Jeanne!

Jeanne. Nu maa Du ikke besvime, husk paa, Du har en Mand! — en Mand, hvis Sindsro og Ære er i Din Varetægt.

Elise (glad). Han lever — hører Du — han lever!

Jeanne. Men ikke for Dig — som hverken bør kjende ham eller vise ham Interesse.

Elise. Jeg lover det — men naar Du vidste hvilket Indtryk denne uventede Efterretning gjorde paa mig.

Jeanne. Tie! Tie!

Elise. Vær rolig — det er mig nok at vide, han lever — Jeg lover Dig, aldrig at see ham — eller søge at gjensee ham.

Jeanne. Det er godt! jeg skal desuden passe paa Dig. (sagte til Elise). Gervaise!

Niende Scene.

De Forrige. Gervaise (træder ind fra Baggrunden).

Jeanne (til Gervaise). Hvad vil Du?

Gervaise. Frøken, her er en ung Herre, som ønsker at tale med Fruen.

Jeanne. Fruen er ikke vel, desuden veed Du — at her ikke tages imod om Formiddagen.

Gervaise. Det sagde jeg ogsaa — Frøkenen kjender min Samvittighedsfuldhed og min Tjenstiver, men det lod til at være den unge Herre meget magtpaaliggende. „Jeg maa tale med hende — øieblikkelig — det er aldeles nødvendig." Forresten, saa er det et kjønt ungt Menneske. Det er for tidlig, svarede jeg, Fruen er hos sin Svigerinde.

Jeanne. Det er godt! —

Gervaise. Derpaa gav han mig sit Kort til Damerne, og sagde han vilde komme igjen siden — Kortet — det kunde jeg da ikke lade være at tage imod — vel?

Elise (række utaalmodig Haanden ud efter Kortet). Det er godt.

Gervaise (giver hende Kortet). Her er det.

Elise (seer paa Kortet). O Himmel! (løber i voldsom Sindsbevægelse hen til Jeanne). See! see!

Jeanne (læser). Henri Melfort!

Elise (sagte). Han er i Paris!

Jeanne (sagte og hurtig). Ligemeget! gaa nu ikke hen og faae ondt i Kammerjomfruens Nærværelse!

Gervaise. Gud, hvor Fruen er bleg! hun befinder sig ikke vel, og jeg har hverken hendes Flacon eller vinaigre de toilette ved Haanden.

Jeanne (medens Gervaise vender op og ned paa Alt i Bordskuffen tilvenstre). For Alting ikke i hendes Nærværelse, hun gjør en heel Historie ud af det. — (til Gervaise.) Lad det kun være, Gervaise, lad det være — min Svigerinde befinder sig fuldkommen vel.

Elise. Ja, fuldkommen.

Jeanne. Vi reise bort. Siig til denne Herre, hvis han kommer igjen, at vi beklage, han er gaaet forgjæves — men at vi idag tage paa Landet — og agte at blive derude hele Ugen.

Gervaise. Ja, det skal jeg (med en vigtig Mine) og — at han altsaa maa vente til næste Uge?

Jeanne. Nei, vist ikke! det er Sommer nu, fra idag af tage vi ikke mod Nogen — det er mig, som har sagt det, glem ikke det.

Gervaise. Frøkenen kjender mig, og kan være rolig, jeg skal trolig efterkomme Deres Befaling.

Jeanne. Det er godt, lad os være ene.

Gervaise (idet hun gaaer). Ja naar Frøkenen ikke vil benytte min Tjeneste.

(Hun gaaer ud i Baggrunden).

Tiende Scene.

Elise, Jeanne, Dalibon kommer ind med Euryale som bærer flere Pakker.

Euryale. For Pokker, Fætter, saa see til De kan fatte Dem — det betyder maaskee ikke noget.

Dalibon (gaaer urolig hen til Elise). Nu vel — nu vel, hvordan gaaer det?

Jeanne. Det var ikke andet end Hovedpine, men som gaaer over.

Dalibon. Saameget desbedre — thi den Fandens Doctor var ikke til at finde, han var ikke hjemme — han var nylig bleven kaldet til nogle Patienter i Nabolauget. Jeg har været to Steder.

Jeanne. Stakkels Broder!

Dalibon. Men han var allerede tagen bort igjen; idet jeg ganske forpustet kommer tilbage, møder jeg Euryale herudenfor, der samvittighedsfuldt og med stor Intelligents har udrettet de vigtige Commissioner, I havde paalagt ham.

Euryale. Og som jeg kommer at aflægge Regnskab for. (til Jeanne) Her er de bonbons, De har befalet. (til Elise) Her er Kassen med Parfumerierne, tilligemed Viften og Parasolen, nundværlige Reqvisiter paa Landet.

Dalibon. Ja, men nu blive vi i Paris for det Første.

Jeanne. Vist ikke.

Dalibon. Min Kone er syg og lidende.

Jeanne. Hun befinder sig nu igjen fuldkommen vel.

Dalibon. Men den Hovedpine kunde komme igjen.

Jeanne. Landluften vil derfor være ganske nødvendig for hende — og istedenfor at opsætte vor Reise til iaften, ville vi tage bort strax.

Dalibon. Men sæt at der kommer et nyt Anfald?

Jeanne. Saa have vi jo en Læge i Lagny, som kan opveie hele det medicinske Facultet. (til Elise) Giv mig nu Din Arm. (til Dalibon) Om et Qvarteer ere vi klædte om og have besørget vor Indpakning, og saa sige vi Farvel.

Dalibon. Farvel? — jeg reiser med!

Jeanne. Men Børsen?

Dalibon. Den lader jeg skjøtte sig selv.

Jeanne. Og den vigtige Forretning, Du talte om igaar?

Dalibon. Jeg har ingen vigtigere Forretning end min Kone — og hendes Sundhed! det er min Skat — min Lykke — Alt Andet er mig Intet.

Jeanne (sagte til Elise). Hører Du?

Elise. Ja, lad os reise.

Jeanne. Vi tage min lille Neveu med.

Dalibon. Ja! hele Familien! vi tage med Bane-Toget Kl. 2 — det gaaer lige dertil.

Jeanne. Og Din Vogn kjører os til Jernbanen. — Vi ville give Befaling til at spænde for. — Lad os blot vide, naar Alt er færdigt. (De gaae.)

Ellevte Scene.

Dalibon. Euryale.

Dalibon (trækker et Papiir op af Lommen). Lad os nu skynde os — medens de ere borte — see her, Fætter, jeg har fuldkommen Tillid — for det Første til Din Smag, og dernæst til Din Iver, og til Din Hurtighed, jeg giver Dig Resten af Dagen til at gjøre Indkjøb af de Ting, Du vil finde opskreven paa denne Liste.

Euryale (læser). „Et Smykke af Diamanter, bestaaende af Halsbaand, Brosche og Armbaand" (afbryder sig selv). Hvad mon det skal betyde? (læser) „til en Værdi af 10,000 Francs". (standser) Hvad for noget, Fætter, indlader Du Dig paa fremmede Subsidier — og til hvem?

Dalibon. Ja, det er Hemmeligheden! (gnider sine Hænder) Læs videre.

Euryale (læser). „Kniplinger og ægte Shawler til en Værdi af 5—6000 Francs — dernæst en Cedertræs eller Rosentræs Kuffert fra Tahan til Brudekurv". Hvad for noget, har Du isinde at gifte Dig, Du, Dalibon, min Fætter — og det i Din Kones levende Live.

Dalibon. Saa ti dog stille!

Euryale. Du hylder Polygamiet! Du er Mormon!

Dalibon. Stille, siger jeg Dig!

Euryale. Jeg veed nok, at der i Paris er Husholdninger, hvor det er antaget, men man lader det dog ikke lyse fra Prædikestolen.

Dalibon. Du veed ikke, at det imorgen er den 15de Mai, min Bryllupsdag. Da man aldrig giver sin Kone en Brudekurv uden den første Dag, følger deraf, at den er forbrugt ved Aarets Slutning, ja undertiden gjælder det samme om Kjærligheden. Saalænge mine Speculationer lykkes — og iaar ere de lykkedes over al Forventning — skal min Bryllupsdag feires ved en eller anden Overraskelse, som, idet den erindrer om den svundne Lykke, forynger den nærværende og betrygger Fremtiden.

Euryale. Jeg er stum af Forundring!

Dalibon. Du havde maaskee foretrukken en Elskerinde?

Euryale (naivt). For Pokker, det falder da af sig selv.

Dalibon (med Ømhed). Nu vel, min Elskerinde, det er min Kone! Jeg vil, at hun imorgen ude paa Landet skal finde Alt dette i vort Sovekammer — og jeg stoler derfor paa Dig.

Euryale. Du kan være ganske rolig.

Tolvte Scene.

Gervaise kommer ind fra Baggrunden. **Dalibon. Euryale.**

Gervaise. Der er spændt for, naar Herren befaler.

Dalibon. Jeg er færdig! jeg gaaer ind til min Kone.

Euryale. Og jeg gaaer med for at følge Eder tilvogns.

Dalibon. Og for at omfavne Damerne.

Euryale. Naturligviis! Og imorgen, Søndag — med det første Tog — —
(De gaae begge ud tilhøire.)

Trettende Scene.

Gervaise (seer efter dem) senere Henri **Melfort.**

Gervaise. See saa, nu reise de Allesammen, baade Mand og Kone, Søster og Barn — altid ere de sammen — aldrig have de Hemmeligheder for hverandre — ingen Fortrolighed til Tjenestefolkene — jeg vænner mig aldrig til saadant et Huus, jeg siger op.
(Idet hun vil gaae, seer hun Henri Melfort, der træder ind fra Baggrunden, i simpel Lieutenantsuniform.)

Fjortende Scene.

Gervaise. Melfort.

Gervaise. Ah! der er det unge Menneske fra før! (betragter ham) Et Øieblik bildte jeg mig ind, at der fra denne Side var noget Haab.

Melfort. Er Fruen hjemme?

Gervaise. Nei, min Herre!

Melfort. Har De ikke afleveret mit Kort?

Gervaise. Jo, min Herre — og Fruen har bedet mig sige Dem, at det gjør hende ondt, meget ondt, men hun var nødt til at tage paa Landet.

Melfort. Er det langt borte?

Gervaise. Syv Mile herfra i Lagny — det er min Fødeby, Storgade Nr. 9, nærved Broen, det er et mageløs yndigt Landsted, hun bliver derude hele næste Uge.

Melfort. Det er godt! saa kommer jeg igjen om otte Dage.

Gervaise. Ja, det staaer Herren frit for, men jeg vil dog raade Dem til at lade det være.

Melfort. Og hvorfor det?

Gervaise. Ja, seer De, min Herre, De interesserer mig.

Melfort. De er altfor god, Jomfru.

Gervaise. Det er nu Sommer — vi tage ikke mere imod, og allermindst imod unge Herrer, det har Frøken Jeanne sagt, der betroer mig Alt.

Melfort (afsides). Det bliver da umuligt at faae hende at see. (høit) Men Hr. Dalibon idetmindste?

Gervaise. Han er heller ikke hjemme!

Melfort. Det er rigtigt, det er Børstid, saa vil jeg vente til han kommer hjem. (han tager en Stol, sætter sig ved Bordet tilhøire og gjennemløber Avisen).

Gervaise. De tager feil, min Herre — Herren kommer ikke hjem, han er reist med Damerne til Lagny.

Melfort (med Øinene fæstede paa Avisen). Til Lagny?

Gervaise. Ja, min Herre!

Melfort. Storgaden?

Gervaise. Ja min Herre!

Melfort. Nr. 9?

Gervaise. Ja, min Herre!

Melfort (læsende Avisen). Ah!

Gervaise. Hvad behager?

Melfort. Det er det! (læser) „Et Landsted tilsalg, man henvende sig paa Stedet." Det er noget for mig! (reiser sig) Jeg takker Dem, Jomfru, for alle de Oplysninger, De har givet mig.

Gervaise. Men jeg har jo slet ikke sagt Dem noget!

Melfort (afsides). Imorgen, Søndag, tager jeg derud! (høit) Tak, Jomfru, Tak! (Han gaaer hastig ud i Baggrunden).

Gervaise (seer efter ham). Ligemeget — her stikker Noget under. (efter at have betænkt sig et Øieblik) Jeg vil dog vente med at sige op! (hun gaaer ud i Baggrunden.)

Anden Act.

foregaaer Dagen efter — Søndag i Lagny, paa Dalibons Landsted.

En elegant Salon: i Baggrunden en Kamin med et Speil over, paa hver Side af Kaminen en Dør, der fører ud i Haven, Døre paa Siderne. I Midten et Bord med Skrivematerialier, tilvenstre et Arbeidsbord — tilhøire nærved Døren to Lænestole.

Første Scene.

Elise og Jeanne, landlig klædte, komme ind fra Baggrunden.

Jeanne. O, hvilken deilig Søndagmorgen! hvilket yndigt Veir! hvor dette lille Hus seer venligt ud i Solskinnet!

Elise. Aa ja, men indvendigt er det ubekvemt, og Værelserne ere altfor smaa.

Jeanne. Ja, hvad gjør det? naar man blot kan huse sine Venner! Denne Landluft beruser mig — og Haven straaler af Grønt og Blomster!

Elise. Aa, det er jo en reen Præstegaardshave — den er jo ganske afskyelig!

Jeanne. Hvor kan Du sige det? alle Haver ere deilige i Mai Maaned, og jeg kunde meddele Dig, men under Taushedens Løfte, et nyt Beviis paa Din Mands Kjærlighed.

Elise. O Gud! jeg tvivler slet ikke derom!

Jeanne. Han har isinde at sælge dette Landsted, for at kunne forære Dig et, der er endnu smukkere — men om han saa kjøbte et Slot — vilde Du i dette Øieblik — finde det afskyeligt og kjedsommeligt.

Elise. Hvilken Idee!

Jeanne. Det er forgjæves, at Syrenerne blomstre for Dig, forgjæves, at Fuglene hilse Dig med deres skjønne Sang, Du seer Intet — hører Intet — kun een Tanke beskjæftiger Dig — og den største Ulykke ved den Slags Tanker er det, at den gjør os utilfreds med Alt, idet den lader os drømme en indbildt Lykke og gjør os ufølsom for de virkelige Goder, vi ere i Besiddelse af.

Elise (sorgmodig). Det er sandt!

Jeanne. Men jeg har det Haab, at disse mørke Skyer snart ville forsvinde, at Dit Sind atter vil blive lyst; Du vil da komme til at gjøre den Opdagelse, at Du er i Besiddelse af Ungdom, Skjønhed, en god Mand, et yndigt Barn! Du vil da atter finde Landet smukt, Solen smilende, Syrenerne henrivende — og Du vil da omsider tilstaa, at Du er den lykkeligste Kone af Verden.

Elise. Det er muligt — men indtil da — lider jeg meget.

Jeanne. Fordi Du finder Behag i at lide! fordi det er Din eneste Glæde at drømme derom. Drøm ikke! handl! det er ved Handling, Bevægelse, Virksomhed at man forjager onde Drømme! de tre Qvarteer Du har tilbragt med at sukke, har jeg anvendt til at inspicere Hønse-Gaarden, Melkestuen og hele Huset fra øverst til nederst. — Jeg har uddeelt mine Befalinger til alle Folkene, og jeg har givet min lille Neveu Smæk, fordi han var uartig — det adspreder. Kom nu og gaa ud med mig! lad os gaa hen i Landsbyskolen og besøge vore fattige Smaabørn — men først og fremmest maae vi hen til Asylet, som din Mand har stiftet — hvormange Familier velsigne ham ikke — man vil tale til Dig om ham.

Elise. Ja — imorgen — ikke idag.

Jeanne. Nu vel da, Du er syg, jeg har Medlidenhed med Dig og vil skaane Dig — jeg vil da gaa alene, men imorgen slipper Du ikke for at gaae med; — idag har Du Fremmede til Middag — det maa Du om,

gjør Dine Arrangements — jeg blander mig ikke deri — jeg er fri idag, det er Søndag.

(Hun gjør nogle Skridt for at gaae).

Elise. Hør mig — der er endnu en anden Lidelse, som jeg ikke har talt til Dig om — baade iaftes og hele denne Morgenstund er det forekommet mig, som om min Mand grublede over Noget.

Jeanne. Hvem veed, maaskee har Dine Drømmerier bragt ham paa Tanker, som ellers ikke vilde opstaa hos ham — det maa Du vogte Dig for.

Elise. Ja — jeg skal vaage over mig selv.

Jeanne. Eller jeg vil snarere tro at han Intet ahner — men det er Begyndelsen af Din Straf, at Du formoder en Mistænksomhed hos ham, som han kunde have Aarsag til at nære — søg at fjerne denne ugrundede Frygt, der er istand til at føde en virkelig, Du maa have Tillid til Dig selv, saa kommer Din Mands Tillid med det samme. Farvel lille Søster!

(hun gaaer ud i Baggrunden).

Anden Scene.

Elise.

Elise. Det nytter ikke hvad hun siger — det er tydeligt, at han er urolig — der er Noget, der piner ham — han gaaer — han kommer — han er to Gange gaaet ind i mit Sovekammer — den ene Gang i min Fraværelse — han syntes forlegen, da jeg overraskede ham, han aabnede ganske sikkert mit Skab — mon han søgte efter Noget? mon han skulde nære nogen Mistanke? Han har ikke sagt noget — men det er ganske vist, at jeg aldrig har seet ham saaledes. — Der er han — han taler med Euryale.

Tredie Scene.

Elise. Dalibon. Euryale.

Dalibon (taler sagte med Euryale). Naa, er Du endelig der — det varede da en Evighed.

Euryale. Saa hør mig, man maa da have Tid.

Dalibon (halv sagte). Stille! der er min Kone! (høit) Du tog altsaa ikke med det første Tog?

Euryale. Nei, det gaaer altfor tidlig, jeg havde saa Meget at udrette.

Elise. Vi ventede Dem til Frokost.

Dalibon. Men Du havde vel saamange Commissioner?

Euryale (smilende). Som jeg smigrer mig med — at have skilt mig ganske godt ved.

Dalibon (leende). Virkelig?

Euryale (sagte til Dalibon). Kurven bliver sendt fra Paris med Toget Kl. 4 — det er Aftalen — Kl. 5 vil den være her paa Banegaarden, hvor jeg afhenter den før Bordet — Sagerne komme hertil, som min Bagage — det er ganske snildt udfundet — hvad?

Dalibon. Stille, hun seer paa os.

Euryale (vender sig om til Elise). Har De tænkt paa mine Anbefalingsbreve til Brest, kjære Cousine?

Elise. Jeg har skrevet dem imorges.

Euryale. Og naar faaer jeg dem?

Elise. Jasten — naar De vil.

Dalibon (munter). Havde Du morsomt Reiseselskab, Fætter?

Euryale. Det har man altid paa Øst-Banen. For det Første smukke Damer! blandt Andre en ung Enke, der reiste til Nancy for at gifte sig igjen. — Saa var der to rige Kjøbmænd, den Ene fabrikerer Møllesteen, den Anden Champagne. — Alt det fik jeg at vide paa den første Station — for i Coupeerne snakker man sammen om sine Forretninger, man fortæller sit Levnetsløb — da jeg meddeelte en af de øvrige Reisende at jeg skulde til Lagny og besøge Grosserer Dalibon — er der et ungt Menneske, der sad i et Hjørne af Coupeen, og som hidtil ikke havde sagt et Ord — et ungt Menneske af et alvorligt og koldt Udseende — en Søofficeer i Uniform! — Marinen! det er noget for mig, det er min Genre! — Naa da, — dette unge Menneske udbryder — nei — han udbrød ikke — men han gjorde en Bevægelse, som jeg vil oversætte med „Ah“ eller „Aa“, en Bevægelse der udtrykker Forundring — eller Beundring, det kan jeg ikke saa lige sige, thi uden at give nogen Forklaring — som vi naturligviis ventede, faldt han tilbage i sin forrige Taushed! Ja, det er Altsammen endnu ikke noget, men da jeg stiger ud ved Lagny — seer jeg ham ogsaa stige ud, det var nu ikke saa forunderligt, men da jeg gaaer op ad Storgaden, gaaer han ogsaa op ad Storgaden, og da jeg standser ved Nr. 9, standser han lige bagved mig, jeg ringer paa, han bliver staaende, og da din Portner lukker mig op, seer jeg ham staa fordybet i at betragte Husets Façade — og det er jo nok et meget kjønt Hus, men det pleier dog ikke at sætte Reisende i Extase. Ja see, der har Du nu min Historie!

Dalibon. Ja, den er jo meget morsom, men — siig mig nu — —

Fjerde Scene.

De Forrige. Gervaise.

Gervaise. Nei, hvilken forunderlig Historie!

Dalibon. Er der noget Nyt?

Gervaise. Tænk Dem, Herre, da jeg nylig gik forbi Portnerens, hører jeg Nogen udenfor, der forlanger at see Huset, men det forunderligste er — at jeg strax efter gjenkjender det kjønne unge Menneske — som igaar i Paris — —

Elise (afsides forskrækket). Han er fulgt efter os!

Gervaise. Spurgte efter Fruen — De husker jo nok, Frue?

Elise (forvirret). Ja — jeg synes nok at det var — — —

Gervaise. En Søofficeer!

Euryale. Det er min Fyr!

Gervaise (til Euryale). Deres? (til Elise) Han, som afleverede Kortet til Fruen — og som kom igjen efter at De var reist — ja — han kom igjen og spurgte efter Damerne — ogsaa efter Herren — ogsaa — —

Dalibon (utaalmodig). Ja, det er jo ganske naturligt — Du gjør ogsaa strax en Historie af Alt muligt — jeg har igaar averteret i Avisen, at jeg vil sælge dette Sted, der mishager min Kone — og nu kommer der en Liebhaver.

Elise (afsides glad). Der er ingen Fare.

Gervaise. Ah! saa det er Grunden?

Dalibon. Denne Herre kommer for at see paa Eiendommen, Haven, Jorderne —

Gervaise. Nei, vist ikke, Herre.

Dalibon. Hvorledes? kommer han ikke derfor?

Gervaise. Han gik strax ind i den store Allee — jeg fulgte langsom bagefter — der kastede han sig paa en Bænk — og har ikke siden rørt sig af Stedet — han er der endnu. — De kan see ham herfra, han støtter Hovedet til Haanden, som En der — En, der tænker paa Noget — og saa er han — i en Sindsbevægelse! —

Euryale. Ja, det er vist, at en Liebhaver pleier at see mere rolig og koldblodig ud.

Dalibon. Nu vel, hvad Slutning gjør Du deraf?

Gervaise (bestemt). At han ikke kommer for at kjøbe — han er mig mistænkelig.

Euryale. Mig ogsaa! Gervaise har Ret.

Elise (afsides). Jeg døer! — og Jeanne, der er gaaet ud —

Gervaise. Der er saa Mange, der snige sig ind i et Hus i slette Hensigter, og den Hengivenhed jeg har for mit Herskab —

Dalibon. Nu da?

Euryale (sagte til Dalibon). Der er han — vi faae nu at see.

Elise (afsides). Det er ude med mig! —

Femte Scene.

Elise støttende sig til Bordet tilhøire, Euryale, Dalibon, Gervaise. Melfort træder ind fra Baggrunden.

Melfort (hilser Elise ærbødigt, Elise gjengjælder hans Hilsen forvirret og uden at slaae Øinene op, dervaa hilser han Dalibon).

Dalibon. Min Herre! man har sagt mig, De ønsker at kjøbe mit Hus?

Melfort. Ja, min Herre! — forudsat vi blive enige om Kjøbesummen!

Euryale. Er det ikke Dem, min Herre, jeg havde den Ære at være i Coupee med paa det sidste Banetog.

Melfort. Jo, min Herre!

Euryale. Og De ønsker at see Leiligheden?

Melfort. Den er mig ubekjendt!

Dalibon. Det er i sin Orden.

Euryale. Men Haven, — hvad siger De om den?

Melfort (lægger ikke Mærke til hvad han bliver spurgt om, men seer sig forlegen om). Haven — den er meget skyggefuld — meget smuk — meget —

Euryale. Smukt anlagt — ikke sandt? Hvad synes De om den lille chinesiske Bro?

Melfort. Den er dristig kastet — meget malerisk!

Gervaise (afsides). Der er ingen Bro! —

Euryale. Og Schweitzerlysthuset?

Gervaise (afsides). Det er der heller ikke noget af.

Euryale. Synes De ikke om Lysthuset?

Melfort. Jo — det er en fortrinlig Efterligning.

Euryale. Ja ikke sandt, man skulde tro, man var midt i Schweitz!

Elise (afsides). Han styrter os i Ulykke!

Euryale. Nu vel, min Herre, jeg antager at min Fætter Dalibon er af samme Mening som jeg, naar jeg yttrer nogen Tvivl om, at De virkelig er Kjøber til Stedet?

Melfort. Hvad vil De sige dermed?

Euryale. At her hverken findes nogen chinesisk Bro, saalidt som noget Schweitzerlysthus.

Melfort (afsides). Au, for Fanden!

Euryale. Og at De hverken kommer for at see det —

Dalibon. Eller for at kjøbe det.

Melfort. Min Herre, jeg tilstaaer De har Ret.

Dalibon. Min Herre, hvad skaffer os da Æren af Deres Besøg?

Melfort (seer sig forlegen om). Min Herre — det er — det er —

Elise (afsides). Hvad mon han vil sige? hvad mon han vil finde paa?

Melfort (til Dalibon). Jeg ønsker at sige det til Dem — til Dem alene.

Dalibon. Saa lader os være ene, mine Venner.

Euryale (sagte til Dalibon). Men troer Du ogsaa det er forsigtigt?

Dalibon (utaalmodig). Dum Snak! (høit) Lad os være ene, siger jeg Dig.

Elise (afsides). Hvordan mon han vil slippe fra det? (til Dalibon, der betragter hende utaalmodig). Jeg gaaer, min Ven, jeg gaaer. (Hun gaaer ud med Euryale tilhøire).

Gervaise (afsides). Der er bestemt Noget paa Færde. (Hun gaaer ud tilvenstre).

Sjette Scene.

Dalibon. Melfort.

Melfort (til hvem Dalibon har gjort Tegn at sætte sig). Min Herre, jeg maa begynde med at gjøre Undskyldning for den Maade, hvorpaa jeg introducerer mig. Det var mig igaar umuligt enten at faae Damerne eller Dem itale, man sagde mig, De tog paa Landet, og vilde blive der en heel Uge — og da jeg kun har Permission i to Dage — —

Dalibon. Undskyld min Herre, men hvem har jeg den Ære at tale med?

Melfort. Henri Melfort, Marine-Officeer.

Dalibon. Hvis Død har staaet anmeldt i de engelske Aviser?

Melfort. Aviserne have taget feil, baade af Person og af Grad — Den, vi have mistet, var en høitstaaende Officeer, min nærmeste Slægtning, Henri Melfort.

Dalibon. Contra-Admiralen?

Melfort. Ganske rigtig! Som Gudfader har han skjænket mig sit Navn —

Dalibon. Hvad for noget? De er Neveu af Contra-Admiralen? saa har De større Ret, end De formoder, til denne Eiendom. Min Herre, De befinder Dem her i Deres eget Hus!

Melfort (smilende). Hvad vil De sige dermed?

Dalibon. Jeg vil sige, at hvis Deres Onkel ikke havde været, saa vilde jeg hverken have været Eier af dette Hus, eller af nogetsomhelst andet i Verden.

Melfort. Og hvorledes er det da gaaet til?

Dalibon. Hvorledes det er gaaet til? Naar en stakkels ung Mand begynder sin Carriere, kastes han let overende af den første Storm og han kuldseiler. Ingen rækker da den Skibbrudne en hjælpsom Haand. Min Fremtids Lykke stod paa Spil, saafremt jeg ikke formaaede at skaffe 20,000 Francs tilveie. Deres Onkel var den eneste, som havde Tillid til min Redelighed — min Intelligents — han var dristig — ædelmodig nok til at laane mig de 20,000 Francs, der frelste mig, og som jeg allerede det første Aar saae mig istand til at betale ham tilbage; men derfor ere vi dog ikke qvit, og jeg har altid betragtet mig som hans eller hans Families Skyldner, om jeg nogensinde skulde træffe Nogen af dem. Jeg har altsaa fuldkommen Ret, naar jeg rækker Dem Haanden og siger: „Min Herre, De er her i Deres Hjem.“

Melfort. Jeg veed ikke hvorledes jeg tilfulde skal paaskjønne en saadan Modtagelse —

Dalibon. Ved at tale oprigtigt med mig. — — Unge Mennesker, ja endog Sømænd befinder sig undertiden i en Stilling — liig min egen — jeg vil ingen Omsvøb gjøre — jeg er riig — og det kommer kun an paa Dem om mit Hjerte skal føle en Tilfredsstillelse, som jeg vil være Dem erkjendtlig for hele mit Liv.

Melfort (griber hans Haand med Varme). Ah! De er en brav Mand. Tak min Herre! Tak — jeg behøver Intet, min Onkel har efterladt mig hele sin Formue.

Dalibon. Det gjør mig ondt!

Melfort. En betydelig Formue for en ung Mand — omtrent 40 til 50,000 Livres i Rente.

Dalibon. Saa er der jo slet ingen Udsigt for mig —

Melfort. De kan gjøre langt mere for mig.

Dalibon. Nu vel, saa tal — tal dog!

Melfort. De tillader mig altsaa at fortælle Dem Alt?

Dalibon. Som til en Ven — en Broder!

Melfort. Nu vel, min Herre! — Min Søster og jeg vare endnu begge Børn, da vore Forældre døde, og min Onkel maatte altsaa sørge for os. Han satte min Søster i et Kloster, det samme hvori Deres Kone er opdraget; hvad mig angik, da var min Carriere snart bestemt, han gjorde mig til Sømand. I Brest blev jeg sat ombord i Cadetskibet, og da jeg atter forlod det som Lieutenant, gjorde jeg tre Farter, den sidste med Fregatten Erigone under min Onkels Commando; det var en Reise omkring Jorden, der varede i fire Aar. I min Fraværelse udbrød der en Revolution. Min Onkel, der skyldte sin Monark Alt, fulgte ham i Landflygtighed, og jeg — skjøndt jeg forspildte min Carriere, kunde jeg dog ikke undlade at dele min Velgjørers Skjæbne. Jeg opholdt mig altsaa i England tilligemed ham, da — men tilgiv alle disse Omstændigheder —

Dalibon. Jeg skjænker Dem ikke en eneste! Den sande Ven er Den, der forstaaer at høre paa os.

Melfort. Min Søster, der var bleven i Frankrig i Nærheden af Arras, blev farlig syg, og ønskede at see mig. Efter Modtagelsen af hendes Brev, reiste jeg Dag og Nat, det var forgjæves — da jeg ankom, var det forsilde. Først da erindrede jeg, at jeg i min Iver for at komme afsted, hverken havde søgt Permission eller sørget for Pas. Jeg skyndte mig altsaa at forlade Frankrig, og under det første det bedste Navn, Grosserer Denneberg, begav jeg mig til Belgien i den Hensigt at gaae ombord i Ostende. For at naae Jernbanen, der fører directe dertil, tog jeg Plads i en Diligence, hvor der iforveien allerede befandt sig 4 Damer og en Herre, der var Feltlæge. Blandt Damerne var der en elskværdig gammel Dame, jeg meget underholdt mig med; de Andre vare unge, dog tiltrak kun Een sig min Opmærksomhed ved sin fortryllende Ynde. Maalet for deres Reise var Slottet d'Annecourt i Nærheden af Lille.

Dalibon. Og Slottet tilhørte min

gamle Tante Gertrude d'Annecourt, der tilbad min Søster, og som hvert Aar tog hende en Maaneds Tid med sig til sine Godser.

Melfort. Ganske rigtig.

Dalibon. Ja nu veed jeg god Besked — bliv ved, jeg beder Dem.

Melfort. Diligencen var en gammel Kasse, Hestene slette, Kudsken fuld, hvorover Damerne vare meget ængstelige, saa Doctoren og jeg søgte at berolige dem saa godt vi kunde. Istedenfor at kjøre midt ad Veien, kjører Kudsken langsmed en bred Grøft, og min Naboerske, den gamle Dame, raabte hvert Øieblik „jeg tør vædde, han vælter os."

Dalibon (urolig). Nu vel!

Melfort. Nu vel! den gamle Dame vandt sit Væddemaal! vi laae i Grøften — en Ulykke, jeg bestræbte mig for at forskaane hende for, idet jeg støttede hende med min Arm, men saa ubehændig, at Armen brækkede.

Dalibon. Ih! min Gud!

Melfort. Midt paa Landeveien.

Dalibon. Naa, hvad gjorde De? hvad blev der af Dem?

Melfort. Vær ganske rolig, vi havde jo en Læge med os — en duelig Mand, der i en Haandevending havde sprættet mit Ærme op, skaaret Skinner af Træernes Grene, og lavet Bandage af Damernes Lommetørklæder; — men han trængte til en Medhjælper, om ikke til Andet, saa til at holde Armen, medens han forbandt den. Kudsken kunde man ingen Regning gjøre paa, Damerne skjælvede ved den blotte Tanke, og vare nærved at faae ondt — kun Een af dem beholdt sin Fatning, og tilbød Doctoren sin Hjælp. Beskeden og blufærdig, som en barmhjertig Søster, men modig som hun, holdt hun min blottede Arm uden at skjælve — uden at skifte Farve — dog nei, jeg husker feil — da Alt var forbi, slog hun Øinene ned og rødmede.

Dalibon. Naa, det var en brav Pige.

Melfort. Det var deres Søster!

Dalibon. Det ahnede mig — der gives ingen modig Handling, ingen god Gjerning, som Jeanne ikke er istand til at udføre.

Melfort. Det veed Ingen bedre end jeg! thi da Fru d'Annecourt ikke vilde forlade sin Ridder midt paa Landeveien, tvang hun mig til at være hendes Gjæst, og i de otte Dage, jeg tilbragte i Frøken Jeannes Nærværelse, lærte jeg at skatte alle hendes elskværdige og fortryllende Egenskaber — hvilken Munterhed, hvilken Aand, hvilken Hjertets Godhed, hvilken Charakteer-Fasthed! — jeg sagde til mig selv: „det var en Kone for en Sømand — og hun skal blive min, eller jeg gifter mig aldrig."

Dalibon (glad). Nei virkelig?

Melfort. Men jeg fik at vide, at hendes Tante var rig — jeg eiede Intet — ikke en Skilling — jeg levede kun af min Onkels Velgjerninger — og havde Intet at byde en Kone. — Nu derimod er det mig tilladt at beile til hendes Haand. — Jeg kjendte ikke Dem, Hr. Dalibon, derimod havde jeg undertiden havt den Fornøielse at træffe Deres Kone i Klosterets Taleværelse, naar jeg besøgte min Søster, min Søsters Veninde var næsten min, og jeg har stolet paa hendes Hjælp til at tale min Sag — derfor — saasnart jeg kom til Paris, gik jeg til Deres Hus, to Gange forgjæves — en af Deres Folk betroede mig endogsaa, at De ikke tog imod Nogen, især deles hed ikke mod unge Herrer, og det efter Frøken Jeannes udtrykkelige Befaling.

Dalibon. Jeanne?

Melfort. Forholder det sig saa?

Dalibon (ryster paa Hovedet). Det skulde slet ikke undre mig — hør min Ven — ja, for det Første vil jeg underrette Dem om, at jeg modtager Dem som Svoger, at De har mit Samtykke.

Melfort. Det er allerede Meget!

Dalibon. Nei, det er slet Intet! Forestil Dem, at min Søster og jeg endnu igaar havde en Disput i den Anledning, hun vil ikke gifte sig!

Melfort. Min Gud!

Dalibon. Det er en afgjort Sag, som hun fuldt og fast har sat sig i Hovedet, derfor fjerner hun ogsaa alle de Friere, der melde sig. Alle!

Melfort. Hun fjerner dem Alle! ja, det er dog altid eet Gode!

Dalibon. Hun kan ligesom ahne deres Nærhed — Enhver, der er ung, er hende mistænkelig — ja De hører ogsaa til de Mistænkelige — De er forud udpeget og fordømt.

Melfort. Men naar De forestiller mig?

Dalibon. Saa har De endnu daarligere Udsigter, det seer ud, som om jeg vil foreskrive hende Love eller tyrannisere hende, og det sætter hun sig imod. Alle dem, jeg hidtil har taget mig af, ere uden Medlidenhed blevne forkastede.

Melfort (hurtig). Saa maa De ikke tage Dem af mig!

Dalibon (trykker hans Haand med Varme). Det kan De stole paa — men jeg kan give Dem et Raad — søg at vinde min Kone — Alt er afhængigt deraf, de to Svigerinder ere inderlig knyttede til hinanden, de betro hinanden alle deres Hemmeligheder. — — Alt hvad jeg kan gjøre, og hvad jeg ogsaa vil gjøre, det er at understøtte Dem hos min Kone.

Melfort. Hvor De er god!

Dalibon. Jeg vil bede hende — ja hvis det behøves, vil jeg endogsaa befale hende at tage sig af Dem — at være Deres Allierede. Der kommer hun netop — — ah! Kammerjomfruen er med hende! — — — Gaa ud i Haven og vent mig der, jeg kom-

mer strax. (smilende). De kjender jo nok Haven?

Melfort. Jeg stoler ganske paa Dem. (Han gaaer).

Syvende Scene.

Gervaise. Elise. Dalibon.

Gervaise (kommer ind med Elise). Hvor Fruen er god, at De overlader det til min Smag, men jeg vilde dog hellere, at Fruen selv skulde bestemme, hvilken Kjole De vil tage paa.

Elise (utaalmodig). Ja — ja — strax!

Gervaise (iagttager hende). O Gud! jeg kan see Fruen har andre Ting at tænke paa, jeg kan vente saalænge det skal være.

Elise (urolig). Det er godt — vent — (afsides). Jeg forgaaer af Uro, hvad har han dog kunnet sige, for at gjøre sin Nærværelse sandsynlig?

Dalibon (nærmer sig Elise, sagte). Jeg veed Alt — jeg kjender hans Hensigter.

Elise (afsides forskrækket). O min Gud!

Dalibon. Han er forelsket — det er en Frier — til Jeanne.

Elise. Jeanne!

Dalibon. Ja, det har han betroet mig.

Elise (afsides). Vi ere reddede.

Dalibon. Og han haaber, — og det samme gjør jeg, lille Kone, at Du vil understøtte hans Frieri.

Elise. Jeg! — hvorledes?

Dalibon. Ja, det maa Du blive enig med ham om, men I maae ikke tale sammen derom i Jeannes Nærværelse; hun er saa klog, at hun strax vil gjætte sig til det Hele.

Elise. Men tillad mig! ....

Dalibon. Kl. 3 skal min Søster og jeg inspicere Asylet.

Elise. Men, min Ven!

Dalibon. Benyt Dig af Tiden her i Salen.

Elise. Men — —

Dalibon. Tal ikke derom i Gervaise's Nærværelse — hun er saa nysgjerrig — om hun hørte — ja, det er altsaa en Aftale, Kl. 3?

Elise. Men — — —

Dalibon. Jeg skal underrette ham derom — jeg stoler paa Dig, Kl. 3 — ikke før. (Han gaaer).

Elise (efter et Øieblikś Taushed). Nei, det er altfor galt! nei, jeg vil heller sige ham Alt! (hun gjør nogle Skridt for at følge Dalibon, men staaer pludselig lige for Gervaise).

Ottende Scene.

Elise. Gervaise har under den foregaaende Scene ordnet nogle Blomster i en Vase.

Elise. Ah! jeg glemte — mit Toilette.

Gervaise. Ja, Fruens Toilette!

Elise. Det er det samme, jeg vil ikke skifte Kjole — jeg beholder denne paa til Middag.

Gervaise. Som Fruen befaler; (betragter Elise deeltagende) men det gjør mig virkelig ondt — —

Elise (forundret). Hvilket?

Gervaise. At see Fruen saa forandret! Jeg er bange, Fruen er ikke vel, at De har Migraine!

Elise. Jeg?

Gervaise. Ja! Eller er der gaaet Dem Noget imod? Har De havt en eller anden Sorg? Fruen veed, at naar jeg blot kunde forhindre den allerubetydeligste Ubehagelighed, vilde jeg gjerne gaa — — —

Elise (afbryder hende). I Ilden! Jeg veed det! jeg takker Dig! det er godt, lad mig være ene.

Gervaise. Ja Frue! (afsides). Hvad mon der gaaer af hende!

(hun gaaer ud tilhøire.)

Niende Scene.

Elise ene.

Elise (seer efter hende). Mon hun skulde have faaet Mistanke om Noget? — — nei, det er hendes sædvanlige Iver! — det er en god Pige — som er mig hengiven — men det forekommer mig dog — og det er afskyeligt — at Enhver kjender min Hemmelighed! Om et Øieblik kommer han her — O min Gud! det tænkte jeg ikke paa — han kommer! Dette Øieblik, som jeg har ventet, drømt, ønsket saalænge, fylder mig med Angst og Rædsel! han kommer! her! — hvad vil han sige? og hvad skal jeg svare? Ak! gid han ikke kom! — at jeg aldrig skulde see ham mere — det var bedre saaledes — Jeg hører Nogen — man nærmer sig — det er ham! jeg er fortabt!

(hun synker om i en Lænestol tilhøire).

Tiende Scene.

Jeanne. Elise.

Jeanne (med sit Arbeide). See saa, nu er alle mine Besøg fra Haanden, og Alt er eftersee t.

Elise. Ah! er det Dig!

Jeanne (muntert). Nu vel, ja, det er mig — Du siger det saa tragisk — hvad er der ivejen?

Elise. Intet — men — min Mand sagde før, at Du Kl. 3 — vilde gaae med ham i Asylet?

Jeanne (sætter sig til at sye). Jeg har bedet ham gaae uden mig! Da jeg allerede har tilbragt to Timer af Formiddagen der, frygter jeg for det skal faae Udseende af at Asylet er blevet oprettet for mig.

Elise (vender sig om og seer hende siddende). Ah! saa Du bliver? —

Jeanne. Ja vist — jeg kommer her med mit Arbeide for at holde Dig med Selskab. (Klokken slaaer 3 og Melfort kommer tilsyne i Baggrunden).

Elise (afsides). Ah! (hun gjør Tegn til ham at han skal fjerne sig, idet hun peger paa Jeanne).

Melfort. Hun er ikke ene — jeg kommer tilbage. (Han fjerner sig).

Elise (afsides.) Han fjerner sig.

Jeanne (betragter hende). Men hvad feiler Dig? Du er ganske forvirret?

Elise. O — siden imorges er der hændet en Række af skrækkelige Begivenheder! naar Du et Øieblik forlader mig — veed jeg ikke mere, hvad jeg skal gjøre.

Jeanne (reiser sig). Saa tal da!

Elise. Du har troet, at vi ved at tage paa Landet kunde undgaa Hr. Melforts Forfølgelse, men — Du kjender ham ikke — Du har ingen Anelse om hvad en Kjærlighed som hans vil sige.

Jeanne. Nu, videre!

Elise. Medens Du besøgte Skolen, de Fattige — hvad veed jeg, introducerte han sig under Paaskud af at besee Stedet, som er tilsalg. Jeg har seet ham igjen — han var her — paa dette Sted — jeg troede, jeg skulde dø — og min Sindsbevægelse har udentvivl smittet ham — thi han stammede — han vidste ikke hvad han skulde sige — standsede — min Mand fattede Mistanke — der blev forøget ved min Fætters drillende Spot — ved Gervaises Bemærkninger — —

Jeanne. Ja, det sagde jeg Dig nok!

Elise. Endelig blev det vitterligt for Alle — at Melfort ikke var kommen hertil for at kjøbe Huset, men at hans Besøg maatte have en anden Aarsag. Min Mand blev vred, og spurgte om Aarsagen til hans Besøg. Aarsagen! Hvorledes slippe ud af denne Forlegenhed? hvorledes finde et Paaskud! Jeg troede Alt var tabt — da han pludselig faaer en dristig Idee! en Idee, som kun Kjærligheden kan undskylde. Han har betroet min Mand, at han er kommen for at frie til Dig!

Jeanne. Til mig!

Elise. Han udbeder sig Din Haand!

Jeanne (med Vrede). Hvad hører jeg!

Elise. O, ti blot og hør mig. Her kommer en ny Forlegenhed — min Mand bliver henrykt ved denne Erklæring, og fatter øieblikkelig Godhed for ham — protegerer ham — indbyder ham til at blive, — her paa Landet — udentvivl for at gjøre Cour til Dig!

Jeanne. Det er ikke muligt!

Elise. Kun altfor vist — og han har bedet mig tale denne nye Friers Sag! han forlanger endogsaa, for at jeg bedre kan forsvare ham, at jeg skal see ham, gjøre Aftale med ham i Eenrum — og uden at Du faaer det at vide.

Jeanne. Umuligt!

Elise. Jeg ventede ham her Kl. 3 (Jeanne gjør en Bevægelse.) efter min Mands Befaling — Din Nærværelse har jaget ham paa Flugt.

Jeanne. Himlen være lovet! men det kan ikke vedblive saaledes! — jeg skulde hjælpe til at bedrage en Broder, som jeg elsker!

Elise. O nei, men —

Jeanne. Men — Du fatter ikke hvilken uværdig Rolle Du lader ham spille, og hvor jeg tjener til Paaskud — en bedragen Ægtemand, om han ogsaa var det ædleste af alle Mennesker — bliver altid latterlig — og det skulde jeg taale? Nei — jeg gaaer hen og fortæller ham Alt!

Elise. Og ødelægger for bestandig min Ro og min Lykke!

Jeanne (standser). Du har Ret. (efter et Øieblikś Taushed). Jeg vil tie — men paa een Betingelse —

Elise. Jeg underkaster mig den — det lover jeg — nævn den!

Jeanne. Det er, at Du for bestandig bortviser denne Herre fra Dit Hus, ja hvad mere er — fra Din Erindring.

Elise. Jage ham bort — men hvorledes? jeg beder Dig, siig det?

Jeanne. Ved at sige ham reent ud, han skal gaa sin Vei! Forresten blander jeg mig ikke mere i alt dette. Jeg lader Dig nu være ene — han maa reise — det er afgjort — det har Du lovet mig?

Elise. Han skal reise.

Jeanne. Godt! — det stoler jeg paa. (Hun gaaer ud i Baggrunden).

Ellevte Scene.

Elise alene.

Elise. Hun troer det er let at sige til En der elsker os — som har overvundet enhver Hindring for at nærme sig os, at sige ham reent ud, haardt og grusomt — gaa Deres Vei! — Det vil jeg aldrig være istand til — og dersom han ulykkelig og fortvivlet kaster sig for mine Fødder — dersom han græder — ah! han skal ikke reise — han skal blive! — men saa er det ude med mig! — Nei, jeg vil ikke see ham, han maa bort! Det sikkreste, det fornuftigste er — at skrive ham til — at betro mig til ham — naar Alt kommer til Alt, saa er han en brav og ærekjær Mand! Der er ogsaa den Fordeel ved at skrive, at man kun siger hvad man vil — ikke mere — saaledes som naar han var her. — (Hun sætter sig ved Bordet og skriver.) Disse Linier ville være tilstrækkelige — troer jeg. Nei, det er ikke det, jeg vilde sige, det er formeget! (hun river Billetten itu, og putter den i Lommen, begynder derpaa igjen at skrive.) Dette er bedre — nei — det er ikke nok. — (Hun river paany Billetten itu, skjuler Stumperne og begynder paa en tredie.) Men jeg maa skynde mig — om man kom — og saae at jeg skrev — om man spurgte til hvem jeg skrev?

(standser) Jeg troer min Mand kommer! (skjuler hurtig Brevet i Mappen, reiser sig, og seer sig om). Nei — der er Ingen! (lægger Haanden paa Hjertet) Mit Hjerte banker som det skulde briste! det er umuligt at leve paa den Maade — det vil koste Livet. — (skriver staaende ved Bordet og bestandig seende sig om). „Reis, min Herre" — (standser) min Haand skjælver — han vil aldrig kunne læse det — (skriver) „reis, jeg beder Dem — dersom De elsker mig — dersom De, som jeg troer, er værdig til — til — (søger Udtrykket) min Agtelse" — det er saa koldt, og — Kjærlighed — nei — Godhed — det er bedre — „og den Godhed, man har bevaret for Dem" — (heftig) Ah! det er for meget, men nu staaer det der — man kan ikke kradse det ud — heller ikke begynde forfra — (synker ned paa Stolen.) det har jeg ikke Styrke til! Men hvorledes skal jeg nu faae dette Brev i hans Hænder? give ham det selv? O, nei, nei, det vilde jeg aldrig vove! — om jeg sendte det — jeg er saa ubehændig, at jeg vilde bære mig keitet ad! bede Jeanne besørge det? — hun er saa streng! — jeg tør ikke bede hende derom. (seer Gervaise, der bringer Blomster, som hun sætter i en Blomstervase tilhøire). Ah! Gervaise, som er mig saa hengiven, og hvem jeg kan stole paa. (lægger hurtig Brevet sammen og forsegler det.) At give hende et Brev at besørge, det er der jo ikke noget i. (kalder) Gervaise!

Tolvte Scene.

Gervaise. Elise.

Gervaise (nærmer sig). Frue!

Elise (afsides). En ligegyldig Mine, om det er muligt (rækker Gervaise Brevet uden at see paa hende). Dette Brev, til Hr. Melfort.

Gervaise (tager Brevet). Søofficeren? han gaaer hernede i Alleen — dersom Fruen vil tale med ham?

Elise (forlegen). Nei vist ikke.

Gervaise. Jeg mener i Anledning af dette Brev — hvis det er til ham?

Elise (hurtig). Nei — nei, det er ikke til ham — det er til en af hans Venner — blot et Par Ord — et Anbefalingsbrev — han veed nok hvad det er — gaa — (afsides) Jeg veed ikke hvad jeg siger!

Gervaise. Fruen kan være rolig, om et Øieblik skal det være besørget — og det ganske sikkert. —

Elise. Det er godt — gaa — gaa — og lad mig være ene.

Gervaise. Jeg løber, og er her strax igjen. (Hun løber ud tilhøire.)

Trettende Scene.

Elise alene.

Elise. Ak! jeg troede aldrig hun vilde! (reiser sig) Lykkeligviis, om faa Øieblikke vil han have modtaget mit Brev. (seer ud af Baggrunden) Ih min Gud! hun har mødt Euryale — han standser hende! — de tale sammen — (kommer frem paa Scenen) hvad kan han have at sige hende?

Fjortende Scene.

Gervaise. Elise.

Gervaise (i Coulissen). Ih men, hvad skal det betyde? den Herre er noget ugeneert!

Elise. Hvad er det?

Gervaise (træder ind). Forestil Dem Frue — jeg løber alt hvad jeg kan, og idet jeg kommer forbi Buskadset, bliver jeg standset af Hr. Euryale. „Hvad er det for et Brev", siger han, og snapper det, „er det et Kjærlighedsbrev?"

Elise (urolig). Hvilken Uforskammenhed!

Gervaise. Ja, ikke sandt Frue, det kom jo slet ikke ham ved? „Nei vist ikke" svarede jeg, „det er et Anbefalingsbrev, som Fruen har skrevet til en Søofficeer!"

Elise (søger at fatte sig). Hvad behøvede Du at sige ham det for?

Gervaise. Jo, jeg skulde nok lære ham! „ah", udbryder han, „saa veed jeg hvad det er, o den gode Cousine! det er til mig! det er det lovede Anbefalingsbrev, vær rolig jeg skal nok aflevere det, jeg gjemmer det saalænge." Jeg vilde tage det, men han vilde ikke give mig det.

Elise (vred). Men hvorfor saamegen Støi, saamegen Opsigt!

Gervaise. O, naar jeg faaer et Ærinde at udrette, tænker jeg kun derpaa.

Elise (som før). En Scene, der kunde drage Folk til!

Gervaise. Ja, Nogen kom der rigtignok; Deres Mand — —

Elise (forskrækket, afsides). Min Gud!

Gervaise. Og Frøkenen, som skjændte! Hr. Euryale løb sin Vei, og jeg skyndte mig ind til Fruen for at underrette Dem derom, og spørge hvad jeg nu skal gjøre?

Elise (hurtig). Slet intet. (afsides) Der er skeet nok!

Gervaise. Ønsker Fruen jeg skal forlange Brevet tilbage?

Elise. Nei, vist ikke — jeg vil Dig intet mere, gaa — og lad mig være ene.

Gervaise. Jeg gaaer, jeg gaaer! jeg vidste ikke, at dette Brev var saa vigtigt. (Hun gaaer ud tilhøire).

Elise (ene). Det manglede kun! hun gjør allerede sine Bemærkninger! og dette Brev i Euryales Hænder — og Jeanne, der Intet veed om hvad der er skeet — jeg vil underrette hende derom — der kommer hun med min Mand.

Femtende Scene.

Elise. Jeanne. Dalibon.

Jeanne. (til Dalibon). Nei, min Broder, nei, det er umuligt, jeg vil lade Din Kone være Dommer!

Dalibon. Lad gaa! jeg underkaster mig hendes Dom. (han kaster et Nummer af revue des deux mondes, som han har bragt med sig, paa Bordet).

Elise (sagte til Jeanne). Det er ude med mig — hvis jeg ikke kommer til at tale med Dig.

Jeanne (ligeledes). Umuligt!

Elise (ligeledes). Hvordan?

Dalibon (til Elise). Nu vel! Jeanne veed, at jeg nylig har talt med en ung Mand, en Søofficeer — Hr. Henri Melfort, som spiser hos os idag.

Jeanne. Ja, min Broder!

Dalibon. Og hvad er det saa, han forlanger, naar Alt kommer til Alt? Tilladelse til at blive modtaget — gjøre sin Opvartning — med et Ord, gjøre sig elsket.

Jeanne (med Uvillie). Aldrig!

Dalibon. Og hvorfor ikke?

Jeanne. Det behøver jeg ikke at sige.

Dalibon. Men man giver dog Grunde?

Jeanne. Grunde! — Grunde — jeg har kun altfor mange! Jeg vil ikke gifte mig — det har jeg sagt Dig — det er altsaa til ingen Nytte at tage imod en Frier.

Dalibon. Men denne fortjener, at der gjøres en Undtagelse! han er særdeles indtagende — det vil min Kone kunne sige Dig — han er ung, elskværdig, fyrig, lidenskabelig — ja al det vil Elise kunne bekræfte.

Jeanne (afsides). Dette er dog for stærkt!

Dalibon (vred). For stærkt! — hvorledes? jeg forlanger jo ikke at Du lige strax og paa staaende Fod skal gaae hen og gifte Dig med ham — man beder Dig blot om at modtage ham — og modtage ham vel!

Jeanne. Jeg!

Dalibon (heftigere). Du vil dog ikke afslaae min Vens Tilbud, uden at have seet ham? — han — min Velgjørers Nevøu — — hør Jeanne, hidtil har jeg været god og overbærende imod Dig, men Godheden har sine Grændser, og dersom Du haardnakket hænger ved Din absurde Beslutning, dersom jeg ikke kan opnaa den mindste Opoffrelse, den mindste Opmærksomhed — saa er det forbi mellem os. Du holder ikke af mig, Du har aldrig holdt af mig.

Jeanne (afsides). Jeg, som i dette Øieblik — (høit) Hør mig, Broder, det er den første Scene af den Natur, der har fundet Sted mellem os.

Dalibon (bevæget). Destoværre for Den, som har fremkaldt den. (til Elise) Ikke sandt, lille Kone, og dersom hun ikke giver efter — —

Jeanne. Nu vel, jeg giver efter — jeg samtykker i — —

Dalibon. I at see Hr. Melfort, modtage ham?

Elise (bønligt). Ikke Andet — —

Jeanne. Godt! Men dersom han nu, efter at jeg har seet ham og hørt ham, ikke behager mig, love I mig saa Begge, at lade ham reise?

Dalibon. Det love vi. Der er han.

Sextende Scene.

Elise. Dalibon. Melfort. Jeanne.

Dalibon (gaaer Melfort imøde, og tager ham ved Haanden). See her, min kjære Jeanne, en Ven, som jeg forestiller Dig. (Melfort nærmer sig Jeanne og hilser hende. Efter at have hilst ham igjen, løfter hun Øinene, og gjør en Bevægelse, der udtrykker Forundring).

Jeanne (afsides). Hr. Denneberg — ham!

Melfort. For at blive modtaget af Deres Hr. Broder og af Dem, har jeg gjort Regning paa Erindringer fra Fortiden —

Jeanne (afsides). Han vover at gjenkalde dem!

Melfort. Paa Deres Overbærelse, Deres Godhed —

Jeanne (bevæget). Min Herre! her i Huset har De saa Mange til at beskytte — forsvare og elske Dem — at De umulig kan tvivle om Deres Held — men —

Melfort. Der er dog et men!

Dalibon (munter). For Pokker! det finder man allevegne!

Melfort. Jeg vil endda prise mig lykkelig, om der kun er eet, og dette?

Jeanne (koldt). Skal jeg senere underrette Dem om.

Dalibon. Hun har Ret, lad os nu blot tænke paa Middagsmaden! (til Elise) Vore Gjæster vente os i den lille Sal, vi have alle Egnens Honoratiores til Middag, Byfogden i Lagny, og Præsidenten for Landmandsforsamlingen, en meget elskværdig Mand. Hvad vor Underpræfect angaaer, der har opfordret mig til at oplæse en administrativ Afhandling over vort Departement, saa har han skrevet mig til, at han kommer ikke til Middag, men derimod iaften — vi mangle altsaa ikke Andre end vor Fætter Euryale (sagte til Melfort) ogsaa en Frier — men De skal ikke blive urolig — (afsides) Han maa dog ellers nu være kommen tilbage fra Banegaarden — — — ah! der er han! (gaaer Euryale, der kommer ind fra Baggrunden, imøde).

Syttende Scene.

De Forrige. Euryale.

Euryale. Her er jeg og medbringer en glubende Appetit! (sagte til Dalibon) Pak-

ken er i Havn, jeg har baaret den ind i Dit Værelse, uden at Nogen har seet den. (høit, idet han bemærker Melfort) Ah! min Herre —

Dalibon (idet han præsenterer Melfort). Ja, som rigtignok ikke kom for at kjøbe mit Hus, men derimod for en langt vigtigere Affaire!

Euryale. Og hvilken?

Dalibon. Ja, det haaber jeg snart at kunne sige Dig.

Jeanne (afsides). Ah! den Uværdige!

Dalibon (vedbliver). Forøvrigt en dygtig Sømand — Hr. Henri Melfort.

Euryale. Hr. Henri Melfort? (med et Blik paa Elise) til hvem jeg har et Anbefalingsbrev?

Melfort. Til Deres Tjeneste, min Herre. (det ringer).

Dalibon (munter). Frue! der er serveret. Behag at byde Damerne Armen.

(Melfort byder Jeanne Armen).

Elise (til Euryale, der nærmer sig). Ja, men dette Brev? —

Euryale. O! hvor De er god Cousine!

Dalibon. Hvorledes?

Euryale. Min Cousine har skrevet et Anbefalingsbrev for mig til Hr. Melfort.

Dalibon. Det er vist et yndigt Brev!

Euryale. Jeg vil aflevere det efter Bordet.

Dalibon. Fortræffeligt! saa ville vi læse det sammen.

Elise. Ah!

Euryale. Hvad var det?

Elise. Intet! (hun tager hans Arm og følger efter Melfort og Jeanne, Dalibon gaaer ud tilsidst).

Tredie Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Melfort.

Melfort (kommer ind fra Salen tilhøire). Jeg kan ikke komme mig af min Forundring! Denne Dag, som jeg havde forestillet mig saa henrivende, har kun været en Række af Skuffelser. Jeanne er ikke mere den samme, som da jeg forhen saae hende og hvor hun fortryllede mig. Hun er bestandig yndig, elskværdig, forekommende mod alle Mennesker — mod mig er hun kold høflig, en ironisk Tone lyder gjennem hendes mindste Yttringer — hvad har jeg gjort? hvad er min Brøde? at beile til hendes Haand, at fremstille mig for hende, med hendes Broders Samtykke. Jeg seer Intet i min Handlemaade, som fortjener hendes Vrede, eller kan retfærdiggjøre den Foragt, der synes at spille om hendes Læber! Ifølge den Characteer, jeg forudsætter hos hende, ventede jeg, selv i Tilfælde af et Afslag, en oprigtig Forklaring, som jeg endnu ikke har kunnet opnaae. Men hvad der sætter mig meest i Forundring, det er Svigerinden, Fru Dalibon; for Fanden! hende kommer jeg da ikke for at fri til, og alligevel synes hun ogsaa at have foresat sig at undgaae mig. — Saasnart jeg blot nærmer mig, flygter hun hen til sin Svigerinde — henvender jeg et Ord til hende, svarer hun mig neppe, byder jeg hende min Arm, for at føre hende fra Bordet, skulde man næsten tro, at hun skjælver af Angst; jeg er altsaa en Skræk for hele Huset. — Saa er der endnu en anden Kjedsommelighed: denne Fætter Euryale, det er et Brøvlehoved, en næsvis Nar, der lader til at gjøre Cour til Damerne, og synes at være sikker i sin Sag. Lykkeligviis har jeg da givet ham en Lection, som han ikke skal rose sig af. Den eneste, der er oprigtig og ligefrem, imod mig, er Dalibon. Den fortræffelige Mand vil saa gjerne see mine Planer lykkes, at han er overtydet om, at Alt gaaer fortræffeligt.

Anden Scene.

Melfort. Dalibon kommer ind fra høire Side.

Dalibon. Naa, min kjære Ven! af en Debut, af en første Sammenkomst at være, gaaer det ikke galt.

Melfort. Finder De?

Dalibon. Tænk bare paa hvordan Jeanne var; endnu igaar steilede hun for det blotte Ord: „Ægteskab", og nu opgiver hun for deres Skyld alle sine Tanker om Cølibat; thi at modtage en Frier, er jo det samme som at have opgivet det.

Melfort. Hvoraf kommer da denne Ærgrelse, denne Vrede, som jeg har troet at bemærke ved det mindste Ord, jeg henvender til hende?

Dalibon. Det er jo ganske naturligt; hun er vred paa sig selv, forbi hun ikke modstaaer bedre, og forbi hun maaskee føler at hun begynder at elske Dem. —

Melfort. O, hvis det var sandt, hvis det engang kunde skee, vilde jeg vente saalænge det skulde være.

Dalibon. Og jeg smigrer mig med, at De ikke vil komme til at vente længe; jeg vilde ansee det for en Lykke at faae Dem til Svoger, især hvis det kunde afgjøres endnu idag; idag er det en lykkelig Dag, det er min Bryllupsdag, og jeg beder Dem tilgive mig, om jeg ikke har været forekommende nok mod Dem før Bordet, men der er Noget, der gaaer mig om i Hovedet, Noget, der beskjæftiger mig meget. —

Melfort (hurtig). Og hvad er det?

Dalibon (hemmelighedsfuld). Det er en Present til min Kone. Et Smykke, Kjoler, Tøier, som jeg har ladet komme fra Paris, og jeg vilde nok iforveien brede det ud og

opstille det, saa at det kunde tage sig rigtig ud. Men for at Overraskelsen kan være fuldkommen, maa man fra nu af til iaften forhindre hende i at gaae ind i sit Værelse; jeg skal nok passe paa, men det er ikke let, og det er det, som gjør mig saa urolig. —

Melfort. I Sandhed, jeg beundrer Dem, De er Godheden selv. —

Dalibon. Aldeles ikke, det er nu min Fornøielse! det er reentud Egoisme; man holder af at see sin Kone gjøre Lykke, man er lykkelig ved at see hende smuk og fornøiet. Ja, min Kjære, det vil de selv erfare, naar De skal til at føre Jeanne paa Bal.

Melfort. Troer De, det vil skee?

Dalibon. Og De byder hende Armen, og hun vækker almindelig Opmærksomhed, og De hører hviske rundtomkring Dem: „En Pokkers kjøn Kone!"

Melfort. Ah! Deres Tillid gjenopliver min; De har saa meget Haab, at De ogsaa meddeler mig lidt.

Dalibon. Og dette Haab er ikke ugrundet; for det Første, tænker min Kone ligesom jeg; hun er paa Deres Parti.

Melfort. Er De sikker paa det?

Dalibon. Hvor kan De tvivle? Hvad bringer Dem til at tænke, at hun har brudt sit Ord?

Melfort. Jeg veed ikke selv; jeg har troet at bemærke — — —

Dalibon. Men I staae Jer jo godt med hinanden. Hun har givet Euryale et Anbefalingsbrev til Dem.

Melfort (smilende). Det Anbefalingsbrev vil han maaskee ikke gjøre Brug af; thi efter Vorbet er Fætteren og jeg kommen paa en spændt Fod med hinanden. —

Dalibon. I hvilken Anledning?

Melfort (seer ud tilhøire). O, min Gud!

Dalibon. Hvad er det?

Melfort. Det er hende, det er Deres Søster!

Dalibon. Nu da, skjælv ikke saadan — De — en Sømand!

Melfort. Dette Øieblik vil afgjøre min Skjæbne — hør — tael med hende, søg at faae at vide, hvad hun tænker om mig, og hendes Svar vil sige mig, om jeg skal blive, eller om jeg maa reise; — jeg beder Dem være ene med hende. (han gaaer ud tilvenstre).

Tredie Scene.

Jeanne. Dalibon.

Dalibon. Stakkels unge Mand! han rører mig, og jeg begriber ikke, at man kan have Hjerte til at være saa uhøflig imod ham. (høit) Jeanne! hvad siger vi saa? (hun tier) Du tier? (afsides) det er et godt Tegn. (høit) Du seer altsaa, at en Frier, ved nærmere at tages i Øiesyn, ikke er saa skrækkelig en Ting, som Du forestillede Dig. See nu, Søster! tael nu oprigtigt med mig, Din bedste Ven. —

Jeanne. Du har forlangt, at jeg skulde see ham, modtage ham.

Dalibon. Nu?

Jeanne. Nu vel! han er kommet, jeg har seet ham. —

Dalibon (gnider sine Hænder, fornøiet). Og lig Cæsar har han seiret. —

Jeanne. Nei!

Dalibon. Hvorban? nei! alle Damerne, der vare hos os til Middag, vare ganske indtagne af ham, og jeg er ganske af deres Mening.

Jeanne. Det er muligt, men det er ikke jeg. —

Dalibon. En ung Mand, som elsker Dig, som tilbeder Dig, og det er smukt gjort af ham; thi Du er ikke hver Dag lige elskværdig. I de tyve Aar, jeg har kjendt Dig, har jeg troet, Du var forstandig, og idag opdager jeg, at Du ikke besidder sund Menneskeforstand, at Du er lunefuld, phantastisk, egensindig — og desuagtet vil han have Dig til Kone! Stakkels unge Mand!

Jeanne. Min kjære Broder! Det beviser at Sympathi og Antipathi ere Følelser, der ikke kunne forklares, og, at det ikke er min Skyld, om jeg behager ham, saa lidet som det er hans, om han ikke behager mig.

Dalibon (fornærmet). Hvad er det nu for et Raisonnement.

Jeanne. Det er et Raisonnement, som Du ikke kan have Noget at indvende imod. — Du og Din Kone have sagt til mig: „Samtyk i at modtage ham, og dersom han ikke behager Dig, lade vi ham reise"; jeg forsikkrer Dig, det har Du sagt; jeg har Dit Ord og forlanger, at Du skal holde det. —

Dalibon (søger at dæmpe sin Vrede). Hør Jeanne! Hvad Du her gjør: viser en Ven af mit Hus Døren og leder ovenikjøbet mig selv til at vise ham Døren; det er Forræderi, det er at misbruge min Tillid. —

Jeanne (koldt). Jeg har Dit Ord.

Dalibon (bryder ud). Nu vel, jeg skal holde Ord, siden Du tvinger mig dertil, men jeg vil ikke mere see eller tale med Dig, jeg vil aldrig tilgive Dig! Du synder ikke alene mod Venskabet, skjønner ikke derpaa, men Du tvinger mig ovenikjøbet til at forraade det! (han gaaer)

Fjerde Scene.

Jeanne.

Jeanne (seer efter ham). Ja, jeg forstaaer, han er saaret, ydmyget, rasende. (smertelig) Han er ikke den Eneste, men det vil gaae over, det vil glemmes, Freden vil atter vende tilbage for ham og for — Andre.

Femte Scene.

Jeanne. Elise fra Døren tilhøire.

Elise. Endelig træffer jeg Dig!

Jeanne (koldt). Hr. Melfort er borte! Min Broder og jeg ere brouillerede, men hvor meget det end bedrøver mig, vil jeg dog ikke angre hvad jeg har gjort, hvis Din og Din Mands Rolighed for Fremtiden er sikkret.

Elise (bevæget). Men, det er det jeg frygter for, at den ikke er.

Jeanne (hurtig). Hvorledes?

Elise. Min Mand har fattet Mistanke om Noget; min Uro, min keitede Opførsel, min Forskrækkelse — thi jeg er lammet, jeg veed ikke hvad jeg gjør. Dette har Altsammen gjort ham opmærksom og mistænksom; ikke mod Melfort, men mod en Anden, som han ikke kjender, som han gaaer paa Spor efter; siden i Middags taber han mig ikke af Syne, han udspeider alle mine Bevægelser, følger ethvert af mine Skridt. For ganske nylig gik han op paa mit Værelse, og nedenfor Trappen hørte jeg ganske tydeligt, at han lukkede Døren til vort Sovekammer ilaas og tog Nøglen med sig. — Hvad kan det betyde?

Jeanne, Jeg veed ikke, maaskee at ... Men fremfor Alt maa jeg fortælle Dig Noget: Da jeg efter Bordet gav Gervaise en Befaling, svarede hun mig paa en saa næsviis Maade, at jeg strax gav hende sin Afskeed.

Elise. Hvad har Du gjort? Det gaaer ikke an.

Jeanne. Gaaer det ikke an, at jage en næsviis Kammerpige bort?

Elise. Jo, med ethvert andet Tyende var det i sin Orden, imod hende er det en Uforsigtighed. —

Jeanne. Hvorledes det? Man skulde troe, Du var bange for hende. —

Elise. Nu vel, ja, jeg frygter for at hun har en Anelse om Noget, og Euryale ogsaa. —

Jeanne. Hvad siger Du?

Elise. Alt er fortabt! jeg har skrevet til Melfort, han har mit Brev. —

Jeanne. Du har skrevet til ham?

Elise. For at bede ham tage bort, som Du forlangte; for at faae det til ham betroede jeg denne Billet til —

Jeanne (hurtig). Til Gervaise? — hvilken Uforsigtighed!

Elise. Det er endnu Intet! Ulykken, Hændelsen vil — —

Jeanne. Nu!

Elise. At denne Billet er faldet i Euryales Hænder!

Jeanne. Og han har læst den?

Elise. Det veed jeg ikke, hvad skal jeg sige, jeg tabte Hovedet, naar man ikke er vant til saadanne Situationer. —

Jeanne. Vær rolig, naar Alt kommer til Alt, saa indeholdt dette Brev vel ikke noget Compromitterende?

Elise. Hvad mener Du?

Jeanne. Nu, Du sagde ham vel ikke, at Du elskede ham?

Elise. Jo, jeg troer det, (hurtig) for blot at faae ham til at reise, veed jeg ikke en Ting, jeg ikke kunde skrive.

Jeanne. Du har skrevet ham til! saa vil han svare.

Elise. O, nei, nei!

Jeanne. Du har idetmindste givet ham Ret dertil. (Sagte) Stille, der er Gervaise.

Sjette Scene.

Gervaise. Elise. Jeanne.

Gervaise (kommer ind paa Taaspidsen og nærmer sig Elise). Frue! Frue!

Jeanne (sagte til Elise). Seer Du allerede hendes hemmelighedsfulde Mine?

Gervaise (sagte). Et Brev fra Hr. Melfort!

Jeanne (sagte til Elise). Fra ham! hvad sagde jeg? (høit) Det er godt, Gervaise, det er Noget, han har bedet os besørge, jeg veed hvad det er — giv mig det!

Gervaise. Han har leveret mig det til Fruen — Fruens Navn staaer desuden udenpaa. —

Jeanne. Ligemeget! giv mig det, som jeg siger!

Gervaise. Jeg har kun at aflægge Regnskab for Fruen (betragter Jeanne betydningsfuldt), som beholder mig i sin Tjeneste, uagtet Alt, hvad man har rapporteret hende.

Elise (gjør Tegn, at hun skal gaae). Det er godt, giv mig det!

Gervaise. Som Herren er, saa ere hans Tjenere!

Elise. Det er godt! har jeg sagt, gaae!

Gervaise (trækker sig tilbage med en underdanig Mine). Ja, Frue, ja min kjære Frue! (Hun gaaer).

Syvende Scene.

Elise. Jeanne.

Elise (synker ned i en Stol). Ah, jeg er tilintetgjort!

Jeanne (nærmer sig hende langsomt). Jeg tog Feil Elise, da jeg troede Du kun havde een Herre, nu har Du to; den anden er mere at frygte end Hr. Melfort. For Fremtiden er Du afhængig af Gervaise; jeg er kun her i Huset ved hendes Naade.

Elise. Hvad siger Du?

Jeanne. At dersom hun fordrer, at jeg skal tage herfra, maa Du beslutte Dig dertil og underskrive Befalingen.

Elise. Aldrig, aldrig!

Jeanne. Og Din Ære? Din Hemmelighed? Din Mand?

Elise (fortvivlet). O, min Gud! min Gud! — Men dette Brev, dette afskyelige Brev; det brænder i min Haand, hvad skal jeg gjøre med det?

Jeanne. Det vil ikke være til nogen Nytte at sende det tilbage, uden at læse det. Man maa kjende hans Planer og Hensigter — kort sagt — vide hvad han forlanger.

Elise (aabner hurtig Brevet). Troer Du? (Hun sætter sig ved Bordet tilhøire og læser). „Min Frue! jeg reiser, jeg forlader dette Huus — maaskee for bestandig . ." (fører Haanden til Øinene) Jeg kan Intet see mere.

Jeanne. Skynd Dig!

Elise (vedbliver). „Men det beroer paa Dem, om jeg skal berøves alt Haab; (bevæget) dersom den sandeste, ømmeste Kjærlighed kan vække nogen Interesse hos Dem . . ."

Jeanne (seer ud mod Baggrunden). Min Broder!

Elise (seer Dalibon træde ind). Min Mand! (hun skjuler Brevet i Revuen, der ligger foran hende paa Bordet).

Ottende Scene.

Jeanne tilvenstre. Dalibon træder ind fra Baggrunden. Elise siddende ved Bordet tilvenstre, med Armen støttet paa Revuen.

Dalibon (træder hurtig ind uden at see Damerne, Jeanne gaaer ham imøde, han seer hende og vender Hovedet bort uden at tale, idet han seer til den modsatte Side, bemærker han Elise, der sidder ved Bordet, han gjør Tegn til hende, at hun skal komme hen til ham). Kom herhen!

Elise (ved Bordet). Hvad vil De mig?

Dalibon (fort og utaalmodig). Kom herhen! (Hun forlader Bordet skjælvende). Baade Herren og Fruen i Huset ere for Øieblikket fraværende; Deres Fætter Euryale er ene om at gjøre Honneurs; det er ikke passende, De maa gaae ind i Salonen.

Elise (bestandig urolig). Ja, min Ven! Deres Søster gaaer vel med.

Dalibon. Min Søster kan gjøre hvad hun behager; jeg taler ikke mere til hende.

Elise. Følger De med mig?

Dalibon. Nei! Hr. Melfort forlader os; han vil endelig reise strax, og jeg vil følge ham til Jernbanen, det er det Mindste jeg kan gjøre.

Elise. Det er for tidligt! Toget gaaer først Kl. halv Ni.

Jeanne. Du vil komme til at vente altfor længe.

Dalibon (uden at see paa hende). Nuvel, saa ville vi vente, vi ville snakke sammen, vi skulle nok faae Tiden til at gaae (til Elise, der paany har nærmet sig Bordet og taget Brochuren). Laan mig den Revue!

Elise (afsides). O, Himmel!

Dalibon. Hvad fattes Dig?

Elise. Mig? Intet!

Dalibon. Nuvel, saa giv mig Revuen!

Elise (giver ham den). Der, min Ven! Men hvad vil Du med den?

Dalibon. Jeg har neppe faaet Artiklen, som vor Underpræfect har skrevet, løbet igjennem; jeg vil benytte Tiden til at læse den, at jeg siden kan tale med ham derom.

(Han gaaer ud i Baggrunden).

Niende Scene.

Jeanne. Elise.

Jeanne (der har fulgt sin Broders Bevægelser, synker ned i en Stol). Brevet!

Elise (ligeledes). Det var umuligt at tage det; han vendte ikke Øinene fra mig.

Jeanne. Nu er Alt tabt!

Elise. Jeg troede, jeg skulde døe!

Jeanne. O, Breve, Breve! forstaaer Du nu hvad jeg før sagde?

Elise. Ja, Breve — —

Jeanne. Tante Gertrude havde Ret! Men istedetfor at lade sig overvælde, mon man ikke med lidt Energie, eller lidt Behændighed, kunde finde Midler til at slippe ud af alt Dette. Lad see, lad see engang!

Elise. Hvor Du er god!

Jeanne. Det er nu ikke Øieblikket til at moralisere for Dig. — Min Broder elsker Dig saa høit, at han hellere end gjerne vil overbevises; lader os hjælpe ham, finde paa et Middel til at gjøre dette Brev forklarligt.

Elise. Men vi kjende jo ikke Indholdet!

Jeanne. Det er sandt! det er bedst at vente til vi blive anklagede!

Elise. O, jeg er fortabt — fortabt!

Jeanne. Nu da, har Du ikke mig? jeg vil forsvare Dig, jeg vil anklage mig selv; jeg tager Alt paa mig — jeg vil lyve —

Elise. Du!

Jeanne. Ja, og det tilgavns! at lyve for at frelse dem, man elsker, er en Synd, som hisset engang vil blive regnet os tilgode! Kom, kom!

Elise. At skulle være munter, elskværdig, smile til alle Mennesker, naar man døer af Angst; o, det er en Lidelse, jeg ikke kjendte.

Jeanne. Vær blot forsigtig, og lad Ingen mærke Noget.

Elise. Ja, Du har Ret! Lad mig fatte mig! gaa Du iforveien, jeg kommer strax.

Jeanne. Nu, vær rolig! ene bukker man maaskee under, men naar man er to, vinder man Seier. Vær blot rolig!

(Hun gaaer ud af Døren tilhøire).

Tiende Scene.

Elise, alene.

Elise. Hvor hun er god og fortræffelig! hvilken trofast Veninde! Lad mig nu skynde mig! (Seer sig i Speilet) Ah! jeg bliver bange for mit eget Billede — selv om dette Brev Intet havde sagt, vil min Mand kunne læse Sandheden paa mit Ansigt! Hvilken Scene jeg forudseer! Hvorledes skal jeg udholde den? Hvor han vil blive vred! (Udstøder et Skrig)

Ah, hans Vrede vil ikke ramme mig alene. Han er taget bort med Melfort — og hvis han opdager denne Hemmelighed — hvad vil der skee? Min Gud! ak, Jeanne! Jeanne! Du havde Ret — bort! og for enhver Priis ville vi hindre dem fra — — der er han!

Ellevte Scene.

Dalibon (kommer ind med Brochuren under Armen). **Elise.**

Dalibon. Ah! er Du der endnu? (gaaer frem og tilbage i Sindsbevægelse). Er det ikke ubegribelig? uhørt? man skulde ikke troe det! (standser foran Elise, der er ganske forskrækket). Toget var taget afsted. —

Elise. Hvorledes?

Dalibon. Sommer-Trainene tage deres Begyndelse idag. Alle Afgangstider ere forandrede! det sidste Tog gaaer nu Kl. 10.

Elise. Og Hr. Melfort?

Dalibon. Ja, enten han vilde eller ei, blev han jo nødt til at tage tilbage med mig. —

Elise (afsides, glad). Ah! han har ikke læst Brevet!

Dalibon (nærmer sig sin Kone). Er Underpræfecten kommen?

Elise. Endnu ikke — Jeanne er i Salonen!

Dalibon. Jeanne! — Man behøver ikke hende! Underpræfecten kan nu komme, naar han vil — (lægger Brochuren paa Bordet) jeg er parat til at modtage ham.

Elise (forskrækket). Ah! Saa De har læst?

Dalibon. Ja, jeg har læst — jeg har læst nok!

Elise (afsides). Han veed Alt!

Dalibon. Lad os gaae ind i Salonen.

Elise (i den største Forvirring). Min Herre, et Ord!

Dalibon (utaalmodig). Siden! — De vente os derinde.

Elise (ligeledes). Ja, jeg følger Dem, men fordøm mig idetmindste ikke uden at høre mig! Jeanne vil sige Dem ligesom jeg — —

Dalibon (vred). Bestandig Jeanne! (Afsides) Atter Noget, der angaaer Melfort! han havde Ret! De to Svigerinder staae i Ledtog med hinanden. (Bryder ud) Det er et reent Komplot!

Elise. Jeg er skyldig, ganske vist meget skyldig!

Tolvte Scene.

Elise. Dalibon. Jeanne (kommer fra Salen tilhøire og har hørt de sidste Ord).

Jeanne (afsides). Den Uforsigtige! hvad siger hun?

Dalibon (vred). Hun tilstaaer det!

Elise. De skal vide Alt!

Dalibon. Det haaber jeg!

Elise. Vi ville sige Dem Alt!

Jeanne (høit, idet hun nærmer sig). Underpræfecten er kommet.

Dalibon. Ih, for Pokker!

Jeanne. Og ønsker at tale med Dig — med Dig selv!

Dalibon. Jeg kommer! men siden, naar vore Gjæster ere tagne bort, maa jeg have en Forklaring med dem; (til Jeanne) med Dig ogsaa — forstaae I?

(Han gaaer ud tilhøire).

Trettende Scene.

Elise. Jeanne.

Jeanne. Hvad har Du gjort?

Elise. Jeg kunde ikke holde det ud længer, det var umuligt! — jeg har sagt Alt, eller idetmindste lovet at sige Alt.

Jeanne. Hvortil denne Hast — hvorfor denne Tilstaaelse?

Elise. Han vidste Alt! Brevet er der ikke mere! See!

Jeanne (blader i Brochuren, som Dalibon har ladet ligge paa Bordet). Det er virkelig saa, der er Intet mere! —

Elise. O, dette ulykkelige Brev! hvilken Scandale! hvilken Skjændsel, og det for en Uforsigtigheds, en Romangrilles Skyld! ak! hvis alt Dette kunde være uskeet, jeg vilde kjøbe en saadan Lykke med mit Blod.

Jeanne. Tys! der er Euryale!

Fjortende Scene.

Elise. Jeanne. Euryale.

Euryale (udenfor). Nei, nei! jeg bliver ikke -- siden han er kommet tilbage, saa gaaer jeg min Vei!

Jeanne. Hvad er det?

Euryale. Det er denne Hr. Melfort, som jeg troede var reist — jeg skjøtter sikke om at være i Selskab med ham, for han er slet ikke som de Sømænd, jeg har seet i Paris, han er aldeles ikke elskværdig, har aldeles ingen Verden. — Døm selv Cousine! Efter Bordet gik jeg ned til ham i Syren-Lysthuset, hvor han røg en Cigar i Selskab med to, tre unge Mennesker blandt vore Gjæster. — Da jeg kom, talte Dalibon om sin Omhu, sit Galanterie, sin uforandrede Kjærlighed til sin Kone, og jeg brød ud: „ja det troer jeg nok, han har ogsaa mig i Nærheden til at hindre ham i at negligere sig, hvis noget Saadant skulde arrivere — Fætterne ere Samfundets og de fornærmede Koners naturlige Hævnere". Denne Yttring vakte megen Latter, og opmuntret af det Bifald, jeg havde vundet ved paa en vittig og pikant Maade at udvikle et ungt Menneskes lykkelige Stilling som Husven, midt imellem fortryllende Damer, som De mine Damer, saae jeg et elskværdigt og ondskabsfuldt Smiil, et Smiil, saaledes som

man træffer det i et muntert Selskab, male sig paa alle Ansigter med Undtagelse af den unge Sømands, den unge Jean Barts, han forstaaer formodentlig ikke Salon-Vittigheder, thi han rynkede sine Bryn og tillod sig i en halv ironisk, halv truende Tone at fremkomme med nogle Ord, som jeg ikke tydelig erindrer, men Meningen var da den, at han raadede mig til — ja, det er kosteligt — hverken at gjøre Cour til den Ene eller Anden af Dem, da den Ene var hans Vens Kone og den Anden hans Vens Søster — en lang chevaleresque Tirade, som Galleriet selv vilde have fundet upassende; — hvorfor jeg da heller ikke værdigede ham noget Svar, men vendte ham Ryggen, røgende paa min Cigar.

Jeanne. Og deri gjorde De Ret!

Euryale. Ikke sandt? (vender sig til Elise) De indseer, at jeg ikke mere ønsker at skylde denne Herre Noget — jeg som havde isinde at levere ham Deres Anbefalingsbrev ...

Elise (afbryder ham). De har altsaa ikke givet ham det?

Euryale. Det skulde jeg vel vogte mig for! jeg trænger ikke til ham, vi ville blive hver i sit Element!

Jeanne. De har det altsaa endnu?

Euryale (føler paa sin Lomme). Her er det.

Elise. Ah! kjære Fætter!

Jeanne. Ah! min Herre!

Elise. Hvor De er god!

Jeanne. Hvor De er elskværdig!

Elise. Og dette Brev — —

Jeanne. Som nu er til ingen Nytte.

Elise. Jeg beder Dem — dette Brev.

Euryale. De ønske at faae det tilbage?

Jeanne. Ja, for at rive det itu!

Euryale. Tillader De — jeg har saa mange Papirer: Priiscouranter fra alle Deres Kræmmere — (Han trækker flere Breve op af Lommen, som han løber igjennem).

Jeanne (sagte til Elise). Vi ere reddede; — der er ingen flere Beviser fra Din Haand.

Elise. Men det andet Brev, hans, og især det Løvte, jeg har givet min Mand, at tilstaae Alt for ham ...

Jeanne. Ja, det er Ulykken!

Elise (seer ud tilhøire). Jeg skjælver hvert Dieblik for at han skal komme.

Euryale (overrækker hende Brevet). Her er det.

Jeanne. Er der endnu mange Folk i Salonen?

Euryale. Kl. er først 9. — Underpræfecten har trukket Deres Broder hen i en Krog, for at afhandle en administrativ Forretning, der vil tage megen Tid.

Jeanne. Saameget desto bedre!

Elise. Og De er gaaet Deres Vei?

Euryale. Ja, fordi denne Herre traadte ind, — jeg kan ikke see ham — og saasnart han viser sig... (afsides idet han seer Melfort). Der er han igjen!

Femtende Scene.

Elise. Euryale. Jeanne. Melfort (træder ind og hilser paa Damerne. Euryale hilser ogsaa og gaaer derpaa, uden at sige et Ord, ud i Baggrunden).

Elise (sagte til Jeanne). Lad os undgaae ham — om min Mand kom —

Melfort (nærmer sig dem bevæget). Da jeg imod min Villie og tvertimod Deres Befaling er nødt til at blive, beder jeg Dem tillade mig, at benytte disse faa Dieblikke til at udbede mig nogle nødvendige Forklaringer.

Elise (skjælvende). Af mig, min Herre? Det er umuligt, jeg kan ikke blive — —

Melfort. Min Frue, det er ogsaa Frøken Jeanne, jeg ønskede at tale med.

Elise (sagte til Jeanne). Bliv, det er det Forsigtigste, og hør ham — jeg vil lytte. (Hun gaaer ud tilvenstre).

Melfort (afsides, idet han seer efter hende). Bestandig det samme System, bestandig nervøs og flygtende for mig; men dennegang beklager jeg mig idetmindste ikke derover.

Sextende Scene.

Melfort. Jeanne.

Melfort. Min Frøken, siden imorges har det været mig umuligt at komme til at see Dem, tale med Dem, være ene med Dem. Jeg kjender Deres Mening med Hensyn til mig, jeg kjender min Dom, jeg appellerer ikke — jeg underkaster mig. Men da jeg fremfor Alt sætter Priis paa min Dommers Agtelse, forlanger jeg, forinden jeg tager bort, at det maa tillades mig at fremkomme med mit Forsvar, og jeg beder Dem derfor at høre mig, uden at afbryde mig!

Jeanne. Min Herre, det lover jeg Dem, det er ikke mere end billigt, at De faaer Frihed til at forsvare Dem (Melfort sætter sin Hat fra sig paa Kaminen, Jeanne gaaer over paa høire Side). Hvad De end kan have at sige — jeg skal høre Dem tilende. (Hun sætter sig).

Melfort. Da et Uheld — lykkeligt for mig, og som jeg ofte har velsignet — gav mig Leilighed til at træffe Dem i Deres Tantes, Fru d'Annecourts Slot, var jeg forviist og nødt til at skjule mit Navn. — Efter de saa Dages Forløb, som jeg tilbragte hos Dem, havde jeg af Taknemlighed ikke alene helliget Dem mit Hjerte og denne Arm, som jeg næsten skylder Dem, men jeg havde lovet mig selv — og jeg gjentog dette Løfte imorges for Deres Broder, at jeg enten vilde have Dem til min Hustru eller døe ugift. Ja, jeg siger Dem det ligeud: De er den første, den eneste Qvinde, jeg nogensinde har elsket.

Jeanne (med Vrede). Min Herre! (Hun reiser sig, men sætter sig igjen).

Melfort. Ah! De har lovet ikke at afbryde mig! Mine Illusioner vare ikke af lang Varighed. — Deres Broder har sagt mig, at De har svoret, aldrig at ville gifte

Dem. Jeg besidder maaskee Ømhed og Hengivenhed nok, men ikke tilstrækkelig Fortjeneste til at bringe Dem til at glemme denne Deres Eed, det erkjender jeg; jeg veed at lade mig selv vederfares Ret; men blandt de Egenskaber, jeg fordum beundrede hos Dem, var der een, der glimrede — Aabenhjertigheden! Den har jeg ikke gjenfundet idag. — De burde ligefrem og oprigtigt have sagt mig Grunden, hvorfor De afslog min Bøn. — Min Kjærlighed, som De ikke vilde modtage, fortjente hverken den Spot eller den Foragt, hvormed De har modtaget den. — Man skylder dog den Overvundne nogle Hensyn, og det at skulle gjøre Afkald paa Dem, min Frøken, er saa stor en Smerte, at den vel fortjente, at man søgte at mildne den ved nogle venskabelige Ord. Nu vel, skjænk mig idetmindste det Haab, engang at kunne erhverve Deres Venskab, De vil ikke skjænke det til en Uværdig — det er Alt hvad jeg forlanger.

Jeanne (koldt). Min Herre, jeg har hørt Dem — og jeg spørger nu Dem, hvorfor De troer Dem forpligtet til at sige mig alt Dette?

Melfort (forundret). Hvorledes min Frøken?

Jeanne. Siden vi nu ere ene, og al Forstillelse fuldkommen unødvendig . . .

Melfort. Jeg forstille mig? bedrage? Hvorledes, min Frøken! er De kommen paa en saadan Tanke — i hvilken Hensigt? — af hvilken Grund?

Jeanne. Nei, det er for Meget, (spottende) og De vover at sige til mig, at De elsker mig?

Melfort. Ja, det vil jeg vove at sige baade til Dem og Deres Broder, ja, til hele Verden.

Jeanne (som før). Og De er virkelig kommet hertil, for at ægte mig?

Melfort. Min Frøken! jeg antager ikke, at Nogen har kunnet tillægge mig nogen anden Hensigt.

Jeanne (som før). Og det er derfor, at De har henvendt Dem til min Broder?

Melfort. Ja, min Frøken!

Jeanne (som før). Det er saaledes, at De har vundet hans Venskab?

Melfort. Ja, min Frøken!

Jeanne (bryder ud i Vrede). Min Herre!

Melfort (vred). Min Frøken! Det er uhørt, uforklarligt; de simpleste og naturligste Ting synes Dem utrolige og usandsynlige i min Mund. — Gudsdød! jeg elsker Dem, fordi jeg ikke kan lade det være, og jeg begriber ikke, hvorledes De saaledes kan tvivle om mine Løfter. Jeg har kun eet Ønske, og det er, at fornye disse Løfter ved Alterets Fod!

Jeanne (afsides, betragtende ham opmærksomt). Denne aabenhjertige og ærlige Mine . . (medens han gaaer op imod Kaminen) . . Om han virkelig talte Sandhed? Det er ikke muligt — (gaaer over tilvenstre) Men hvorledes skal jeg faae det at vide, uden at compromittere Elise og forraade hendes Hemmelighed? (seer hen til Døren tilvenstre) Hun er derinde, hun lytter — nu vel! for at helbrede hende — (fører Haanden til Hjertet), eller mig — jeg vil fuldende. (Holt, idet hun vender sig til Melfort, der staaer ubevægelig og venter hendes Svar) Min Herre! De har kun talt til mig om mine gode Egenskaber; jeg — det vil blive meget langvarigere — jeg vil tale til Dem om mine Feil. Jeg er — for det Første — meget vantro, meget mistænksom. (Sætter sig). Vil De gjentage Alt, hvad De har sagt?

Melfort (tager Plads ved Siden af hende, levende). Meget gjerne, min Frøken!

Jeanne. De sagde, om jeg husker ret, „at jeg var den første, og den eneste Qvinde i Verden, som De havde elsket"?

Melfort. Det er Sandhed! Jeg har aldrig elsket nogen Anden.

Jeanne (med Betydning). Ingen? De frygter ikke for at sige dette høit?

Melfort. Ved min Ære! nei. Min Barndom hengik under lange og møisommelige Studier, min Ungdom ombord i et Skib. Reiser, Krig, det strænge Arbeide, min Stilling fører med sig, levnede Lidenskaberne kun lidet Spillerum. — De vil altsaa forstaae, at det var ganske naturligt, at jeg Ingen elskede førend jeg saae Dem — senere var det endnu mere naturligt. — Uden Stilling, uden Formue, kunde jeg ikke tænke paa at gifte mig. Min Skjæbne forandredes, jeg skyndte mig tilbage, ene for Deres Skyld; men hvem skulde jeg henvende mig til, for at tale min Sag? Deres Tante Gertrude, denne fortræffelige Fru d'Annecourt, var ikke mere, Deres Broder kjendte jeg endnu ikke; — jeg tænkte paa Fru Dalibon, der var en fordums Veninde af min Søster; jeg satte mit Haab til hende. — Nu vel! istedetfor at modtage mig, opmuntre mig — har hun den hele Dag ikke tilladt mig at indlede en Samtale med sig, og derfor — men det er maaskee Uret at sige det til Dem, hendes Svigerinde . . .

Jeanne (hurtig). Nei, nei! tilstaae Alt — vi ere jo blevne enige om at være oprigtige — Nu vel, min Herre?

Melfort. Nu vel! (stærkt). Jeg finder hende aldeles utaalelig!

Jeanne (hurtig). Tal sagtere!

Melfort (seer henimod Salonen). De har Ret! man kunde høre mig. (Vender sig imod Døren tilvenstre, idet han taler til Jeanne). Nu vel, ja, utaalelig, uforklarlig! hun hverken seer eller hører; byder man hende Armen, skjælver hun; sætter man sig ved Siden af hende, besvimer hun. Det er en uafbrudt Række af Nervetilfælde!

Jeanne (vil bringe ham til at tie). Min Herre! . . .

Melfort. Jeg blev øieblikkelig greben af en Antipathie . . .

Jeanne (som før). Min Herre! jeg beder Dem . . .

Melfort. Jeg havde Uret! og jeg fortryder det ogsaa. Stakkels Kone!

Jeanne. De beklager hende?

Melfort. Javist, hun er ikke rigtigt klog! Der maa være Noget forstyrret i hendes Hjerne. — For det Første, de Symptomer, jeg nylig anførte . . .

Jeanne (lettet). Aa, hvis det ikke er Andet.

Melfort. Ja, men der er ogsaa forunderlige Distractioner.

Jeanne. Distractioner?

Melfort. Hør kun! I det Øieblik, jeg stod i Begreb med at tage bort, skrev jeg med hendes Mands Tilladelse og i hans Nærværelse et Brev til hende.

Jeanne. Hvorledes? min Herre! Dette Brev, som nylig blev afleveret ved Gervaise?

Melfort. De har læst det? Saa kan De selv dømme, om det var passende — det var i ethvert Tilfælde et Brev, der omhandlede personlige og intime Forhold — en Familiehemmelighed — betroet til hende alene — nu vel! dette Brev, som hun burde have gjemt, veed De hvor jeg fandt det?

Jeanne (afsides). O, min Gud!

Melfort. Paa Jernbanen, i en Brochure, som hendes Mand havde lagt paa en Canapee i Ventesalen!

Jeanne. O, Himmel!

Melfort. Jeg tog det, uden at Dalibon mærkede det; thi han, som er en samvittighedsfuld Mand, vilde ellers blevet vred.

Jeanne (hurtig). Og dette Brev? — Det har De endnu?

Melfort. Javist! jeg har det hos mig, og jeg agter at beholde det.

Jeanne (indsmigrende). Vilde De betroe det til mig? jeg vilde gjerne læse det igjennem. —

Melfort (giver hende det). Med Fornøielse, Frøken!

Jeanne (tager Brevet og betragter det, afsides) Ja, det er det Samme (læser høit, idet hun vender Ryggen mod Melfort, altsaa vendt mod Døren tilvenstre). „Min Frue! jeg reiser, jeg forlader dette Huus, maaskee for bestandig; men det kommer an paa Dem, om ethvert Haab skal berøves mig. Dersom den sandeste, den inderligste Kjærlighed kan indgyde Dem nogen Interesse, saa tael min Sag hos Deres Svigerinde; siig hende, at jeg har elsket hende i tre Aar, at hun i tre Aar har været Maalet for alle mine Tanker, al min Higen! men hun støder mig bort, hun forbyder mig at elske sig. — Siig hende Frue, at det kun er hendes Befaling, jeg kan adlyde . ."

(Jeanne standser).

Melfort. O, Himmel! hun er bevæget.

Jeanne (bliver ved). „Dersom jeg engang, takket være Dem, kan vinde Seir, hvor fjern den Dag end er — naarsomhelst den indtræffer — skal den finde mig fri, bestandig fri. Naar man har haabet, at faae Jeanne til Kone, kan man ikke ægte, ikke elske nogen Anden" (afsides, idet hun betragter ham). Stakkels unge Mand! (høit med en indtagende Mine, der skal skjule hendes Sindsbevægelse). Min Herre! naar jeg har Uret, tilstaaer jeg det altid og gjør min Uret god igjen, forsaavidt det staaer i min Magt, jeg vil altsaa sige Dem . . . . tys — min Svigerinde!

Melfort. Hun kommer ret beleiligt! Hvorledes er det nu muligt, at lade være at have en saadan Kone?

(Fjerner sig og tager Plads ved Bordet tilhøire).

Syttende Scene.

Elise, fra Værelset tilvenstre. **Jeanne**. **Melfort**.

Elise (bleg og dybtbevæget, sagte til Jeanne). Ah! nu hader jeg ham — jeg afskyer ham!

Jeanne. Samme Ord, samme Følelser! hvilken Sympathie!

Attende Scene.

Elise, **Jeanne** tilvenstre. **Dalibon** og **Euryale** træde ind af Døren tilhøire. **Melfort** sidder ved Bordet tilhøire.

Dalibon. See saa, nu er da endelig Underpræfecten borte!

Euryale. Ja, alle Mennesker have lettet Anker! (seer Melfort, afsides) undtagen denne Herre, som jeg haaber snart vil gjøre ligesaa.

Dalibon. Gud være lovet! nu kan jeg da endelig gjøre mig vred efter Behag. — Man skylder mig Forklaringer her.

Elise (fortvivlet). De skal faae dem, min Herre!

Dalibon. Nu, det er godt!

(Han gaaer hen og taler med Melfort).

Jeanne (sagte til Elise). Hvad vil Du gjøre?

Elise (ude af sig selv). Sige Alt — Det skal være min Straf!

Jeanne (halv sagte). Og hans Ulykke!

Dalibon (til Melfort med Vrede). De har Ret, det var et Komplot, min Kone var imod Dem!

Elise (forskrækket). Jeg?

Jeanne. Nu vel, ja! see det er det, hun ikke turde tilstaae (til Melfort) og som jeg vilde sige Dem, min Herre! Længe før Hr. Melfort kom hertil havde hun lovet at bruge sin Indflydelse hos mig til Fordeel for hendes Fætter, Hr. Euryale.

Euryale. Det er sandt!

Jeanne (søger sine Udtryk). Og da hun ved sit Løfte og sine Slægtskabsforhold, troede sig forpligtet til at tjene hans Planer . . .

Euryale. Den gode Cousine!

Jeanne. Har hun maaskee ikke protegeret denne Herre med saamegen Iver, som Du kunde ønske, og, stillet mellem sin Mand og sin Familie, har hun ondt med at iagttage den strengeste Neutralitet.

Dalibon (fortrydelig). En væbnet Neutralitet!

Jeanne. Nei, desuden var hun saa bedrøvet, saa urolig, saa angrende over ikke i alle Maader at have efterkommet sin Ægteherres Ønsker, at jeg i enkelte Øieblikke har seet hendes Hoved ganske forvirret.

Melfort. Hvorledes? saa det var Grunden!

Jeanne (til Melfort). Til den Uro, De har været Vidne til, (til Dalibon) og til den Fortvivlelse, hvori Du nylig fandt hende, og istedetfor at bede hende om Tilgivelse, kommer Du her som en Inqvisitor og underkaster hende et Forhør.

Melfort. Jeg vil aldrig tilgive mig at have været Aarsag dertil.

Dalibon (formildet). Heller ikke jeg, lille Kone! at have været saa streng, men det angik en Ven.

Elise (til sin Mand). Og til Beviis paa min Anger, beder jeg nu Jeanne af mit ganske Hjerte om at ægte Hr. Melfort, ja, det er den eneste Udvei til at forsone mig med mig selv!

Euryale (afsides). Nu har hun vendt om!

Dalibon. Det er godt! det kalder jeg at gjøre sin Uret god igjen, og dersom Jeanne ikke er den personificerede Stivsind, saa vil hun følge Dit Exempel. (Til Jeanne). Hør nu, han elsker Dig saa høit, giv nu efter og gift Dig med ham.

Elise (bønlig). Ja, ja! gift Dig med ham!

Euryale (sagte til Jeanne). Nei, gift Dem ikke med ham! det raader jeg Dem til.

Jeanne. Undskyld, dette er en Sag, som kun angaaer mig alene, og De veed, at jeg aldrig lader mig paavirke — det er bekjendt nok! Før vilde jeg af mig selv have henvendt et Par Ord til denne Herre, til Gjengjeld for hans Brev, disse Ord vil jeg nu sige ham, men til ham alene, og dersom han saa ikke føler sig tilfreds, staaer det ham frit for at tage bort herfra. (Melfort er gaaet frem paa Scenen, hun nærmer sig ham og siger langsomt) Henri! i tre Aar har jeg elsket Dem.

Melfort (udstøder et Skrig). De elsker mig?

Euryale. Saa, der kuldseilede jeg!

Melfort. Men — hvorledes . .?

Jeanne. Spørg ikke. De maa tage mig som jeg er, med alle mine Feil!

Melfort (glad). Jeg tager Dem, jeg tager Dem — jeg ønsker ikke Noget anderledes!

Dalibon. Naa, lille Kone! endelig og ikke uden Møie fik vi da vor Søster gift med en god Mand.

Elise (betragter ham glad og med Godhed). Ja, men ikke bedre end min egen fortræffelige Mand, som jeg er stolt af.

Dalibon (leende). Hvad gaaer der af Dem?

Elise (munter). Det gaaer der af mig, at jeg nu er fornøiet og at jeg elsker Dig!

Dalibon (til Jeanne med et Udbrud af Glæde). Hun siger „Du" til mig! (til Euryale) og naar hun nu faaer at see de Ting, jeg vil overraske hende med?

Elise (til Jeanne). Hvilken Lykke! det var kun en Drøm!
